

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

DISSERTATIO INAVGVRALIS
QVA

LVCIANI
TRACTATVM
DE
LONGAEVIS

NOVA VERSIONE LATINA

NOTISQ. PHILOLOGICIS

INSTRVCTVM

AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI INDVLTV

PRAESIDE

IO. HENRICO MAIO

ANTIQVIT. LING. GR. ET OO. P.P.

PATRONO ET PRAECEPTORE

AETERNVM COLENDO

PRO OBTINENDIS

IN PHILOSOPHIA SVMMIS HONORIBVS

AD DIEM XVI. MARTII.

PVBlicae ERVDITORVM DISQVISIONI

EXPONET

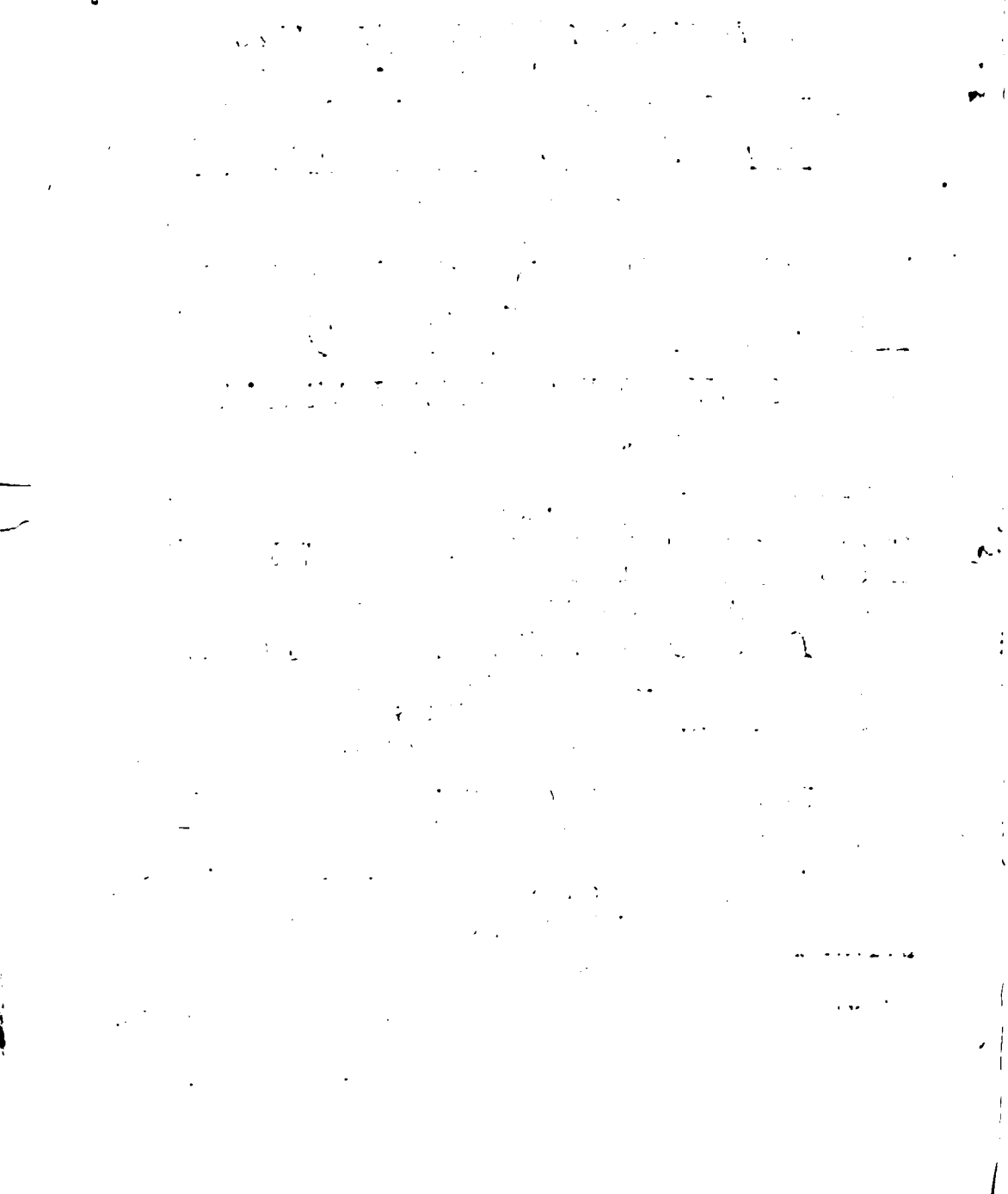
IO. HERMANNVS BENNER

GIESSENSIS

ILLVSTR. PAEDAG. GIESS. COLLEGA.

GIESSAE

Typis VIDVAE IO. REINH. VVLPII, ACAD. TYPOGR.

**GENEROSISSIMO ATQVE EXCELLENTIS
SIMO VIRO**

**ZACHARIAE CONRADO
AB VFFENBACH**

**IN PERANTIQA ET INCLVTA
S. R. I. LIBERA REPVBLICA FRANCOFORDANA
ICTO SENATORI ET SCHOLARCHAE
PER GERMANIAM TOTAMQVE
EVROPAM CELEBRATISSIMO
LITTERARVM AC LITTERATORVM
AMATORI FAYTORI ET
PROMOTORI MAGNO
VERAE HVMANITATIS**

**IN
TANTA DIGNITATE ET FORTVNA
EXEMPLO INCOMPARABILI**

**HOS
LVCIANI LONGAEVOS
ANTIQVAE HISTORIAE
CLARISSIMVM MONVMENTVM
CVLTVS DEVOTIQ. ANIMI
TESSERAM**

**CVM AETATIS PLVS QVAM NESTOREAE
VOTO**

**PATRONO OPTIMO
CONSECRAT
IO. HERMANNVS BENNER.**

QVI publicam in lucem prodit, conscri-
ptus quondam Luciano, nunc habitu
cultuque nouo instructus Longaeuo-
rum venerabilis chorus, ad *Te* pro-
perat, *Tuum* in conspectum admitti, *Tuam*
in fidem recipi cupit, vrbis amplae *Splendidis-
sime Senator*. Neque acrius vt confido, re-
prehendes audaciam, si quid in eo criminis
committitur. Etenim qui viro inter priscos
λαμπρότατον, destinati, & afflatu quidem, (si fas
credere) diuino, iam olim sacri fuerunt, quid
mirum, si Magnum ac Illustre Caput, cui se de-
uoucant, iidem denuo exquirunt? *Te* dico,
Vir Excellentissime, quem & muneris ampli-
tudo splendorque dignitatum, & consumma-
tae eruditionis gloria, & innumera summa-
rum ornamenta virtutum, iam pridem adeo
conspicuum fecere, vt nihil omnino perfectae
nominis celebritati desit, nisi quod in dies
singulos eam ipse reddis illustriorem. Atque
vt haec omnia, (sunt enim plus quam dici
potest celebrata, meoque multis modis supe-
riora

riora praconio) heic omittam, soleo saepe,
quando magnum *Tuum* nomen mecum taci-
te veneror, illam praecipue incredibilem hu-
manitatem, illud in adiuuandis litteratorum
conatibus promptissimum studium, illam libe-
ralitatem ad omnis aetatis memoriam in-
signem, vehementius admirari; quae sicut nul-
lum vnquam, ad amplissimos librariae *Tuae*
superlectilis thesauros, velut ad oraculum,
dubiis in rebus confugientem, inconsultum
aut ancipitem abire sinit: ita nobis quoque
istae *Tuae* opes, non Arabum gazis, non
purpura nec auro permutandae, tantum in
hoc obscuro negotio lucis & praesidii prae-
buerunt, vt vel eo nomine totum hoc, quan-
tulumcunque est, quod praestitimus ac si quod
vnquam luculentius gratissimi pectoris pignus
a nobis proficisci poterit, magno *Tuo* iure
Tibi vindicare debeas. Reliquum igitur est,
Vir vere *Illustris*, vt serena fronte *μανρβιος*
nostros excipias; munusculum, si minus per-
fona *Tua* dignum, eo certe fine, eo inquam

solo, oblatum, vt publicum extet meae erga
Te perpetuae pietatis & obseruantiae monu-
mentum. *Tu* interea beatissimam vitam exi-
ge, &, quo Reipublicae vestrae salus *Tua*
prudencia & consiliis, meritis ac praesidiis li-
terarum decus, humanitate bonorum spes at-
que commoda diutissime floreat, firmitate
valetudinis, vigore mentis, spatio aetatis,
Longaeuorum quemque supera. Ita vale. *Vir*
Excellentissime, &, si placet, mihi meisque stu-
diis faue. Scrib. Giesae clo 1666. Prid,
Idus Martias, qui dies in fastis *Tibi* sacer est;
faxit Deus vt redeat saepe felicissimus.

LECTORI

Dispiciensibus de argumento disputationis Academicæ inanguralis, in quo occuparetur industria nostra, in animum præ aliis venerunt Luciani paucissimi, tam illustres, tam docti, tam clari, tam suaves, sed tam male simul, & hand paucis in locis, habiti, & ab interpretum, & commentatorum, & qui ultimo recte loco ponuntur, typothetarum ordine. Nam ut nihil commemorarem de antiqua Obsopoei versione, recentior illa Io. Benedicti, professoris Salmurienfis, servata etiam, & quod ad præsentem Nostri attinet tractatum, descripra fere tota, si ultimam demas sectionem, a Iano Grætero in Florilegii magni tomo secundo lib. X. pag. 1033. a naemæ adeo impunitis non est, ut quàm plurimi potius in ea occurrant. Iam vero commentandi genus eiusmodi adhibitum fuit, quod aut notiora tantum attingeret, aut in dubio relinqueret lectorem, ipsum autem suavisimum auctorem per omnia minime illustraret. Accedebant vitia, quæ editiones omnes a nobis in consilium vocatæ, supra modum erant contaminatæ; consulimus vero edita exempla Basiliensia duo, quorum unum videtur Græcum anno M D L V. alterum Græco Latino prædixit cum Cognati & Sambuci adnotatis, itemque Amstelodamense an. 1687. cum notis variorum, nec non Aldinum an. 1522. quo inquinatius in Græca literatura vidimus nullum, quanquam aliquando non vulgarem adhuc laudem Aldi obtinuerit diligentia. Hoc ut demonstrarem, verbis non utar; quisquis instructus est rara illa editione, oculos suos adhibere poterit, optimos profecto magistros. Quamobrem ut in tam venusto tractatu menda tolleremus, textum autem omnia Græcum, vel repugnantibus libris editis, dare studuimus correctionem. Didicimus enim verum esse, quod Græterus Sæpic. III. 2. pronuntians: Non perturbat exemplarium consensu. Vidi quippe sapientius, cum una ovis in flumen deflueret, reliquum gregem ocyus Insequi. Deinceps in certas distribuimus sectiones, versionem quoque latinam dedimus novam, eamque paullo liberiores, a mente tamen, ut arbitramur, Samosatensis non recedentem; porro adnotationes subievimus, non eas, quas opusculi requirit dignitas, sed quas ingenii nostri

pan-

paupertas suppeditare valuit. Inter adminicula quibus usi sumus, editionem Aldinam pantho ante nominavimus, & Basileensem; Graeca est utraque, utramque etiam debemus humanitati amplissimi Senatoris Francofurtani, Zach. Conr. ab. Vffenbach. Ad gratias Basileensis exempli additae erant manu Antonii Aemilii, Aqueensis, notae, de quibus hoc iudicium ipse auctor in fronte tulit: Lectori. Passim adscripta pubescentis circumspectus fuerunt. Atque ita sane est, si maximam adnotatorum partem consideres; nec ideo minus recta est illustris possessoris, e vestigio subiecta, censura: Reperies tamen etiam non quod puer reperit, sed quae prouectior aetas tulit, eruditaque manu postea addidit ille ipse Aemilius. Ex quo graviorum circumspectus numero sunt illae, quas nos enotauimus; ceteras tyronibus in hac arte relinquimus. Inuenies quoque B. L. insertas quasdam adnotationes, muneris ac eruditionis splendore excellentissimi viri, Io. Guil. Steinheilii, quas ille ad nostrum petiit commune nobiscum facere voluit, cui proinde, aequae ac nobilissimo Vffenbachio, publicas & debitas persoluimus gratias, liberalitatem utriusque & promptum inuandis studia nostra animum perpetuo depraeclacanti. Hoc habitu induti in cathedram nunc prodeunt longaeui homines & Luciano consignati, qui ipse uinacitatis ueruosae haud paruum fuit exemplum, confectaque aetate, aetate nonagesimo obiit, obseruante in eius uita Bourdelotio. Nec indigna labore quem impendimus, haec maturius uideri debet, utpote quam quouis tempore uiri eruditi pertractarunt; ut enim eos taceam libros, qui ad aetatem peruenire nostram, aliquis Aetate in tu. regl. max. & citatur a Clemente. Alex. Paedag. II. 2. pag. 180. edit. Oxoniensis, & ex proximo saeculo Fendius, ab illustrissimo heros cogato Boineburgio, cuius haec sunt in epist. XCV. ad Dictericum p. 319. uerba: multae (longaeuorum) centuriae olim a Fendio collectae apud me latitant, quas propediem in museum Koenigianum mittam; quarum tamen nullam mentionem inuenire licuit factam in bibliotheca Koenig. Vtius te non morabimur, optima lector, quin potius ad pauciores Lucianeos nunc te mittimus, optantes, ut ipso, quisquis fueris, integra mento certisque sensibus, ad multos uinas annos. Vale, & nobis faue.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΕΑ
ΤΕΤΕ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

LVCIANVS SAMOSA
TENSIS DE LONGAEVIS.

I. I. **O** N A P
TI
I. **L**ONGAEVOS, QVOD
IN

I. *Ὀναξ*) *Macrobius*, qui boni ominis causa in vestibulo adnotationum ad τὰς μακροβίους Lucianeos, atque in ipsis principiorum primordiis (ut cum *Julio Firmico* praefat. ad librum *Matheleos* primum loquamur) constituitur, ad somnium Scipionis I. 3. *Ὀναξ* siue *Ὀναξ* & *ὕπνιον* inuicem seiungit, quod & *Snidas* facit v. *Ὀναξ*, & *Helladius* in *Chrestomathia* col. 983. & *Artemidorus* IV. 1. statuentes, *Ὀναξ* non nisi de veris somniis dici, de reliquis *ὕπνιον*. Quod equidem discrimen locum hic habet, quando quidem euentus & *ὕπνιον* post somnium fuerant subsecuta; perpetuum vero haud est, fatentibus ipsis Atticarum litterarum magistris, & comprobante vocum istarum usu. *Lucianus* noster de vita sua, quod p. 11. τὸ *ὕπνιον* vocat, id antea & deinde aliquoties *Ὀναξ* salutat. *Xenophon* suum somnium, cuius ibidem meminit *Noster*, nomine τὸ *ὕπνιον*, adpellat *Ὀναξ* libro III. de exp. Cyri pag. 295. non aliter atque *Alciphron*, qui lib. III. ep. 10. sub finem nominat *ὕπνιον*, quod primum dixerat *Ὀναξ*. Apud

A

Roma-

ΤΙ ΤΟΤΟ IN SOMNIS IVSSVS SVM, MVNE-
AAM RIS

Romanos *Somnus*, *somnium* & *insomnium* diuerſa ſunt. *Servius* ad *Aeneid.* lib. V. col. 985. *Bene diſcernit iſta Virgilius, ut Somnum ipſum Deum dicat; Somnium, quod dormimus; Insomnium, quod in ſomnis videmus.* Quod ſi ex antiquorum ſcitis cognoscere voluerimus, ad quamnam ſomni ſpeciem praeſens *Luciani* ὄνας referri debeat, audiendus iterum erit *Macrobius* l.c. p. 27. ſcribens: *Huius (ſomni proprie dicti) quinque ſunt ſpecies: aut enim proprium, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale eſt.* Fuit ergo proprium & commune ſimul. Illud eſt, eodem exponente *Macrobio*, cum ſe quis facientem patientemve aliquid ſomniat, quale quid *Samofatenſis* de ſe heic narrat; hoc vero, cum ſe una cum alio, uti *Noſter* cum *Quintillo* ſuo. Iam & *Graeca* conſideremus; cum rem bene praeuiſam verba haud inuita ſequantur. Ait *Noſter* ὄνας τι τὸ τοιοῦτον καλεῖται, nude, & ſimpliciter breuiterque. Sic in *Pſeudom.* pag. 776. αἱ ὄνας παρὰ τὸ οὖν αἰκίαν ἀπακρίβητο, quaſi in ſomnio a Deo edoctrus reſpondebat. in *Gallo* p. 159. ὄνας πλὴτῶν, per ſomnium dicitur. in *Cronoſolone* p. 614. ὄνας ἑπῖς, qui in ſomnio adparuit. Ad eundem modum *Theophylaſtus Simocatta* epiſt. 36. μηδὲ ὄνας ποτὶ τὸ γυναικὸς διατάμει. *Aelianus* var. hiſt. l. 13. ὄνας ἰδὲ βλήτο κεραυνῷ. Libro XII. 63. ὄνας αὐτῇ συνεγένετο. *Achilles Tatius* lib. l. p. 13. ὄνας ἰδὲ κύν συμφῶτα τῇ παρθένῳ. Plura non conſtipamus; eſt enim exemplorum vbique μῆλας ἵος. Aliquando etiam integre legitur καὶ ὄνας, ut apud *S. Matthaeum* l. 20. Il. 12. 13. 19. 22. & alibi. Quae paullo poſt ſequitur locutio ὄνας ἰδὲν optima eſt, ſicuti & illa apud *Aleiſphonem* lib. 3. ep. 10. διατάμει ὄναρον, & apud *Theophraſtum* charact. cap. 3. & 16. ἰδὲν ἐνύπνιον, & alibi ὕπνῳ ἰδὲν. Ad cuius imitationem *Latini* dicunt *Somnum videre*. *Euolue H. Stephani* Lexicon *Ciceronianum* p. 74 & *Dan. Vochneri* *Hellenoglexiam* lib. 2. cap. 12. p. 370.

Α Α Μ Π Ρ Ο Τ Α Τ Ε R I S T I B I L O C O O F F E R O ,
2.) I L .

2. Κυντίλλαι) Admodum illustre in Romanorum monumentis nomen est Quintiliorum ac Quintillorum. Innotuerunt omnibus Quintilius Priscus, Agathyrus, Asiaticus, Eurychus, Dictator, Bisidianus, Hermeros Abascantus, Varus, Vibianus, Vitalio, alii; horum nullum hic designari existimamus, sed aliquem potius ex illis Quintiliis fratribus, quorum vnus Gordianus (vel secundum quosdam Condianus aut Cardianus) alter Maximus dictus. Vterque diuitiis, gloria, eruditione, multum valuit; ambo consules simul fuerunt, duxerunt exercitus, provincias rexerunt, ac prout vita, officiis, moribus, pares exstiterunt, sic idem quoque mortis fatum experti sunt, a Commodo quippe occisi. Habet vniuersa, qui Dionem Cassium in compendio exhibet, *Xiphilinus* p. 819. ἰσχυροὶ δὲ καὶ τῶν Κυντίλλιων, τὸν τε Καρδιανὸν καὶ τὸν Μαξιμὸν. μεγάλην γὰρ εἶχον δόξαν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ ἐπὶ στρατηγίᾳ, καὶ ὁμοφρονίᾳ, καὶ πλῆτει. Ἐκ γὰρ δὲ τῶν προσόντων σφίσι ὑπερτενεῖτο καλῶν, οἱ δὲ μὲν νεώτερον ἐτερον, ἀχθιδὸς τοῖς παρῶν --- ἐγένοντο δὲ ἐ πολυκήμονες, καὶ παμπύσιοι, καὶ ἔρχον, καὶ παρῆδον ἀλλήλοις. Iam vero Lucianus, monstrante *Vossio* de Historicis Graecis II. 15. p. 233. imperante M. Antonino philosopho, & sub filio eius Commodo, vixit, a quo *domus Quintiliorum omnis extincta est*, referente *Lampriديو* c. 4. Attigit ergo Noster fratrum Quintiliorum aetatem, ad quorum alterutrum, nostra ex coniectura, hunc de Longaeus misit tractatum. Neque obstat, quod is Graece Κυντίλλιος, Latine *Quintilius*, scribatur, cum venientia a *Quintus* varie flectantur, ut *Quintius*, *Quintilis*, *Quintilianus*; haud secus ac a *Lucius* est, *Lucilius*, *Lucillus*, *Lucillianus*, *Lucianus*, *Lucas*, qua de re *Θαυμάσιος Hugo Grotius* in prolegom. ad S. Lucae euangelium. Immo *Quintilius* & *Quintillus* nihil discrepant; vnum scias esse nomen idemque. Occurrit *Quintillus*, Diui Claudii frater, & post eum imperator, apud *Flavianum Vopiscum* in Aureliano, *Trebollium Pollionem* in Claudio, *Entropium* IX. 8. lo. *Baptista*

ſam Egnatium de Rom. principibus libro primo, alioſque, ubi varietas lectionum eſt, tam in editis quam ſcriptis auguſtae hitoriae conditorum libris, aliis *Quintilius*, (quod etiam in *Paullo Diacono* lib. X. p. 319. exſtat,) aliis *Quintilio* exhibentibus; numis tamen & accuratioribus libris *Quintillus* ſervantibus, ut ibi monent viri docti; occurrit *Fauſtus Quintillus* conſularis augur apud *Aelium Spartianum* in vita Didii Iuliani cap. 6. occurrit denique *Quintillus*, & femineum *Quintilla* iunctim in corpore antiquarum inſcriptionum apud *Grienerum* col. 780. Patet ex ſupra dictis, quamobrem Noſter *Quintillum* ſuum in fronte huius libelli *λαμπρότατον*, hoc eſt, veterum Romanorum ore, *illuſtre*, *clariffimum*, *Splendidiffimum*, in calce vero *ἡρώτατον* adpellauerit, ob munerum puta ſplendorem & vitae ſanctitatem. Porro a Luciani conſuetudine alienum haud fuit, excella dignitate fulgentibus viris inſcribere libros, quod vel ex apologia pro mercede conductis conſtat, quam Sabino euidam (& forſan illi, qui ſub M. Antonino Pio conſul fuit ſecundum *Caffiodori* chronicon p. 1346.) conſecrauit, cuius aeque ac *Quintilli* nomen Latinum eſt; non enim a Romanorum moribus abhorruiſt Graeca intelligere, quod ex *Cicerone* pro Archia poeta, & *Iuuenali* Satyra VII. 189. ſeqq. manifeſtum eſt, quippe qui fuerunt *Docti ſermones viriusque linguae*, ut *Horatii* verba *Carm. lib. 3. od. 8.* faciamus noſtra. Ceterum de *Quintillis* fratribus plura qui volet, apud *Iſ. Caſanbonum* reperiet ad *Lampridii Commodum* pag. 485. apud V. C. *Petrum Needham* in prolegom. ad *Geoponica* pag. XVII. ſeq. & apud *Gottfr. Olearium* ad *Philoſtr.* pag. 559. Dedimus noſtram de *Quintillo* ſuſpicionem, quae ſi cervicoſum inuenerit aduerſarium, moleſto id haudquaquam feremus. Immo, ut nobiliora adponamus; quae vir vere *λαμπρότατος*, *Ioh. Emil. Steinheilins*, litteris ad nos datis indicauit, haec attememus, panno

pur-

3) καλυθείς, 4) προσφέρω σοι
δῶρον τὰς μακροβίας, πάσαι μὲν
πρὸ ὧν ἰδὼν, καὶ ἰσχυράς τοις φι-
λῶς,

Equidem insomnium istud
iam pridem mihi visum, ami-
cis enarraui, quo die filio tuo
natu

purpuram. Suspicor, non unum hunc ex iis extitisse Quin-
tilius, quorum omnem domum extinctam a Commodo refert Lam-
pridius pag. 47. Sed Faustus Quintillum indicari puto, qui cum
Commodo consul fuit anno VI. Antonini Philosophi, secundum Eu-
sebius chron. can. p. 214. Chron. Alex. p. 214. Cassiodor. Chron.
p. 389. cuiusque auctoritas etiam, necato iam Commodo, magna
fuit in Senatu Romano; haec enim de eo recenset Spartianus vita
Iuliani p. 62. Haec tamen agenti Iuliano, Faustus Quintillus
consularis augur contradixit, asserens, non debere imperare eum,
qui armis non posset aduersario resistere. Neque obstat senten-
tiae meae aetas Luciani; hanc enim ultra Commodi tempora eum
extendisse accurate & prolixè satis ostendit Doduvellus Dissert. de
Isidoro Characeno §. 5. praefixa volubini secundo scriptorum Geo-
graphias veteris.

3. καλυθείς) Etenim haud raro per quietem admonemur de re-
bus grauissimis; exempla passim in Plutarcho Vitae, & Phil. Ca-
role ad Q. Curtium p. 649.

4. προσφέρω σοι δῶρον) Libri iam olim pro donis, & natali luce, &
Saturnalium tempore, & diebus atque occasionibus aliis, Iso-
crates initio admonit. ad Demeonem: ἀπέσταλκα σοι εὐδο-
τὸν λόγον δῶρον. Noster in Cronosol. p. 617. ἀντιπεμπή, δὲ ὁ
πῖνσι τῷ πλυσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν - ἡ
αὐτῷ σύγγραμμα, ὅποιον αὖ δύνηται. Versus diptycho Compen-
diensi, inscripti, cuius ἐκτυπον publicauit Simonides notis ad
Siklonii lib. IIX. ep. 5.

Τοιούτῳ δῶρον ἢ σοφῇ γερουσίᾳ

ἢ πατρὶ ὑπαρχῶν προσφέρει φιλοφρονέει.

Timaeus sophista in Lexico Platonico, cuius ampla nobis spe-

λοις, ὅτε 5.) ἰτίθιστο τῷ δευτέρῳ σου
 παιδί τούτομα. 6.) συμβαλὼν δὲ
 οὐκ ἔχων, τίνας 7.) ὁ θεὸς κελεύει
 μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους,
 τότε μὲν ἡξέσμεν τοῖς θεοῖς ὑπὸ μὴ-
 κτισιν ὑμᾶς βίοναι, σὲ τε δύνῃ, καὶ
 παῖ-

natu minori imposuisti no-
 men : cum autem diuinando
 adsequi non potuisssem, quos-
 nam me tibi productae aeta-
 tis viros Numen iuberet ad-
 ferre,

cinina dedit illustri doctrina conspicuus *Montfaucon* in bi-
 bliotheca Coisliniana pag. 477. τάχας δὲ ταῦτα καὶ αὐτὸς τοῖς
 μεταφράσαι, ἀπέσταλκεν. *Censorinus* librum, qui aetatem
 tulit, de die natali. Q. *Cerellio* natalitii titulo misit. Nec libet
 tantum, verum carmina quoque & lenioris momenti alia. Ad-
 dis *Iac. Phil. Tomasium* de donariis & tabellis votiuus
 cap. IX. si is operis auctor est; de quo dubitare videas *Cass.*
Hofmannum *epist.* XX. ad *Reinsium* p. 57. & *epist.* XLIV.
 pag. 377.

5. ὅτε ἰτίθιστο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούτομα) Parentes nomi-
 na dabant filiis. *Diodorus Siculus* lib. IV. p. 152. edit. H.
Stephani, ubi de Hercule : τοῖς μὲν δὲ ἄλλοις οἱ γονεῖς τὸν οὐρανὸν
 περιέδιδαν· τὴν δὲ μὲν ἡ ἀρετὴ τὴν προσηγορίαν ἔδωκε. matres
 autem filiabus, v. *Ios. Barnes* ad Eurip. *Ion*. v. 800. idque
 fiebat apud Romanos, si filius esset, nono, sin filia, octavo post
 partum die, *Plutarch*, in *Rom. problem.* p. 288. *Ios. Scaliger*
Ausonian. lectio. II. 22. *Kippingius* antiquit. Roman. lib. I.
 p. 15. nam in Graecia aliter rem se habuisse, vix quisquam est, qui
 ignoret.

6. συμβαλὼν) diuinando adsequi. De quo significata legendus
Clar. Iac. Elmer in *Observ.* S. ad *Lucas* II. 29. p. 135. qui
 nec praesentem auctoris locum-indictum praetermisit. *Scholias*
 Nostri explicavit *Δαυκίνας, νοῦσας*.

7. ὁ θεὸς) καὶ γὰρ ὁ θεὸς in *Αἰὲς ἔσθ*, *Homerus* *Illad.* A. 63.
 & ex

παιδας τὰς σου, 8.) ταῦτο
 συμφέρει νομίζων, καὶ σύμ-
 παρτι μὲν τῶν ἀνθρώπων γέ-
 ναι, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων,
 αὐτῷ τι ἴμοι, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἑμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοι τι ἀ-
 γασθὲν ἰδοὺ προσημαίνει ὁ
 θεὸς. σκεπτόμενοι δὲ κατ'
 ἑμαυτῶν, οἱ σύντομον ἦλθον,
 αἰεὶς εἶναι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ
 περὶ παιδείας ἔχοντι, ταῦτα
 προτάσσοντας καλῶν τι
 προσφέρειν σοι τῶν 9.) ἀπὸ
 τῆς τέχνης. Ταύτην ὅν αἰσιν-
 σάτην νομίζων τήγχε τῶν σῶν
 10.) γυνάδων ἡμέραν διδάμι
 σοι τὴν, ἱσχυμένους οἱ μακρὸν
 γῆρας

ferre, tunc sane precabar Deos
 immortales, vt diutissime tu
 ipse pariter ac filii tui; viueret-
 tis; illud existimans emolu-
 mento futurum cum vniuerso
 hominum generi, tum vero mihi
 prae ceteris & meis omnibus.
 Namq; fausti quidpiam mihi vide-
 batur praesignificare Deus. Quae
 cum interiori mentis attentione
 apud me voluerem, in cogitatio-
 nem deducebar, verisimile esse,
 Deos, viro liberalibus operanti
 disciplinis talia praecipientes, id
 omnino velle, vt aliquid ad te de-
 ferret

& ex illo *Plinius lib. 1. epist. 18.* Adde *Synesium* initio libelli
 de insomnia.

8. ταῦτο συμφέρει νομίζων, καὶ σύμπαρτι μὲν κ. τ. λ.) Non absimili
 ratione Noster in fine *Philopatridis* (ὅτι verus dialogi illius pater
 est Lucianus, quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* de-
 monstr. Euangel. propos. IV. §. LL. pag. 94.) Ταῦτο ἀρετὴ τοῖς πα-
 σίν, αἱ ἡμέραι τῷ αὐτοκρατορῷ. Adde *Athenagorae* in extre-
 mo legationis pro Christianis.

9. ἀπὸ τῆς τέχνης.) Scilicet litterarum, vt recte adpinxit *Anton.*
Aemilius Aqueus, in notis MS. & res clamat ipsa.

10. γυνάδων.) *Ammonianus* de differentia vocum: γυνάδων τὰς
 οὐσίας ἐπὶ τῶν ζώων, ὃ ἐν ἡμετέροις ἡμέραις ἑτεροῦ. Quae notio-
 ne recurrit apud Nostrium in Gallo: *Θυγατέρις τήμερον ἐπὶ γυνά-
 δων.* *Hesych.* *Milesius.* de rebus patriae CPoleos p. 54. δάτα-
 ζον

γῆρας ἀφικέσθαι ἐν 11.) ὑγιανύσῃ τῇ ψυχῇ, & ὀλοκλήρῃ τῷ σώματι. Καὶ γὰρ ἂν & ὄφελος 12.) γένοιτο τί σοι ἐκ τῷ συγγράμματι διπλῶν· τὸ μὲν, εὐθυμία τις & ἑλπίς ἀγαθή, & 13.) αὐ-

τὸν

ferret e litterario censu deprom-
tum. Quamobrem ratus auspi-
catissimam hanc esse tuorum na-
talitiorum diem, eos tibi dō, quos
ad multam senectutem firma cor-
poris animique valetudine pro-
gressos, memoriae proditum est.
Etenim duplex vtilitas ex hoc li-
bello

ξιν ἔτω τὴν ταυτὴ σῆλην ἐπὶ τὴν ἐφεξῆς χρόνον τῇ τῶν γενέθλιον ἡμέρᾳ ἐξαῖσθαι. Dio Cassius libro 54. p. 539. τὰ τε γενέθλια τῷ Αὐγύστῳ -- ἐκέρτασε. Natales porro dies hilaritate & conuiuio fuisse celebratos, ne monere quidem necessum.

11. ἐν ὑγιανύσῃ τῇ ψυχῇ, & ὀλοκλήρῃ τῷ σώματι) *Corpore atque animo valente dixit Censorinus cap. IV.*

12. ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῷ συγγράμματι διπλῶν) *Phaedrus prologo libri primi; duplex libelli dos est, quemadmodum praeclare ex Rhemensis codice restituit Rigaltius, & argumen- tis quam plurimis defendit Marquardus Gudius. Adici potest locus geminus Prudentii περὶ σεφάνων hymno VI. 55. Ecco duas fidei summo patre conferente doses; & Isonis Magistri glossa: ornamenta, dos potest dici, quicquid honorifice datur.*

13. αὐτὸν ἐπιμνήσκον) *Cum denso spiritu scripsimus αὐτὸν, etsi non faueant editiones, αὐτὸν vero pro ταυτὸν ipsum vel per aphae- resin vel per crasin dici, notant Grammatici; & obseruauit pri- dem Enstathius, ad Iliad E. pag. 522. editionis Romanae; sic est in proverbio Graecorum: αὐτὸν ἢ τέλειον κύνας θέλεις τέλειον, se ipsum non alens, canes vis alere apud Apostolum centuria IV. 87. & Suidam Tomo I, p. 387. Hoc primum. Deinde nil ma- gis certum, quam errorem hunc in bene multos Luciani locos irrepsisse. Testis esto, qui Samosatensem ita nouit, vt nemo ma- gis, celeberrimus Tiberius Hemsterhuis ad Luciani Dialogos*

τὸν ἐπιμήκισον δύνασθαι βιά-
σθαι. τὸ δὲ, διδασκαλία τῆ
ἐκ παραδογμάτων, οἱ ἐπι-
γνοίε, ὅτι οἱ μάλιστα ταυτῶν
ἐπιμέλονται ποιούμενοι κατὰ

τῇ

bello ad te peruenire potest; alte-
ra, animi quaedam alacritas, & spes
bona, fieri posse, vt diuturna lucis
vsura & ipse fruaris: altera, vt exem-
plis edoctus cognoscas, eos, qui
maximam sui curam habuerint, &

COR-

p. 23. f. *Nihil hoc leuiculis erroris (de quo nunc agitur) in Lu-
ciano aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animaduuer-
tatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitauerit & Mathe-
maticos super Aratei versiculi sensu Phaenom. v. 23. lege, sis, in
commentario Theonis, Conf. idem vir doctus l. c. p. 32. Deni-
que, ad ἐπιμήκισον quod attinet, equidem illibenter carpinus in-
dustriam aliorum & peritiam, Henrici potissimum Stepha-
ni, litterarum Graecanicarum statoris, sed quem absque virgula
cenforia dimittere nunc minime possumus, in thesauri indice ita
scribentem: 'Επιμήκισον, Oblongum: Diuturnum: & aduerbia-
liter Diutissime v. l. Jed rectius fortassis ἐπὶ μήκισον (subaudiendo
χρόνον. Habere possit ea opinio praesidium in editione Basil.
MDLV. mere Graeca, & altera Graeco-Latina, cum Cognati &
Sambuci adnotationibus, quae ἐπὶ μήκισον legunt, diuisim. Ve-
rum nostra lectio non auctoritate tantum editionis Aldinae &
Amstelodamensis, sed etiam analogia similium vocum ceterorum-
que scriptorum venerandis nominibus nititur. Prius euincunt
alia aduerbia, ad eandem rationem cum ἐπὶ connexa, veluti ἐπι-
βραχύτερον in Iamblichō de mylsteriis p. 45. ἐπιδύστερον, & plura-
liter τὰ ἐπιδύστερα, secundae partes, in Achille Tatio p. 225. vbi
consulendus ē πᾶν Salmāsius pag. 608. & 700. item ἐπιτο-
πλάσιν in Schol. Aristoph. ad Concion. pag. 747. a. posterius
monstrabunt, quae sequuntur, testimonia. Ecce Aleiphron
lib. I. ep. 22. p. 86. οἱ δὲ ἐ τὸ ἐντρυγῆν ἐπιμήκισον ἐξέτεναν, & Lu-
cianus*

τε σώμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, ἔτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον σὺν υἱήϊα πάντεσσι.

II. Νέστορα μὲν ἔν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παραίτηται γενεάς 14.) Ὅμηρος λέγει· ὃν συνέσκησιν ἡμῖν γεγενησμένον ἄριστα ἐ ψυχῇ ἐ σώματι. ἐ Τηρσίαν δὲ τὸν μάντιν, ἡ τραγωιδία 15.) μέχρ' ἔξ

corporis & animi ratione, senectutem quam longissime, perfecta cum sanitate, produxisse.

II. Nestorem igitur, sapientissimum Achiuorum, ad tres generationes vitam prorogasse Homerus auctor est, quem & animo & corpore optime exercitatum nobis commendat. Et Tiresiam vatem, ad sextam vsque hominum aetatem

cianus noster dial. Τερψίας Platonis p. 272. εὖγε ὦ Θέοι, ζῶης ἐπιμήκισον. Mox ibidem: ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θέοι, Idem de Gymnastis p. 296. ἐπιμήκισον διαρῆσαι πρὸς τὸν πόνον. Rursum sub initium praesentis libelli: ἡξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμήκισον ὑμᾶς βιώναι, & non longe post verba quae considerauimus, τὸν Τηρσίαν ἐπιμήκισον βιώναι.

14. Ὅμηρος λέγει) Iliad. A. 250. seq. Odyss. γ. 245. Sub Nestoris, (quem *longaevum* nominat *Martialis* VIII. epigr. 6. *trifeculionem* vero *Naeuius* apud *Gellium* XIX. 7.) persona *Ovidius* *Metamorph.* XII. *vixi Annos bis centum, iam tertia vixior aetas.* Verum cui non dictus Nestor?

15. μέχρ' ἔξ γενεῶν) Sex, septem, immo novem duravisse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege *Phlegonem Trallianum* mirabilem cap. IV. *Isaacum Tzetzen* ad *Lycophrona* pag. 76. *Barnesium* ad *Euripidis Bacch.* v. 175. *Barthium* ad *Statii Theb. lib.* IV. pag. 1066. Et quid plures in re notissima indicare iuvabit? De varia notione vocabuli γενεᾶς, quae in aetate hominum considerata maxime venit, consule insigne litterati orbis & praecipuum Germaniae nostrae decus

do. *Alb. Fabricium* *Biblioth. Graecae* I. I. c. 30. §. 15, nec non *Erasm.*

Schm.

ἐξ γενεῶν παραλεῖναι λέγει· πιν-
θανόν δ' αὖ εἴη ἄνθρωπος 16.)
Θεοῖς ἀνακείμενον, ἢ καθαρ-
τήρα διαίτη χρωόμενον τὸν τα-
ρασίαν, ἐπιμήκιστον βιώναι.

tem superstitem fuisse, Tragicī
commemorant. Credibile est au-
tem, Tiresiam, quod vir esset Diis
deuotus, & puriori victus ratione
vteretur, vitam vixisse maxime diu-
turnam.

III. Καὶ γὰρ διὰ λα μα-
κρόβια ἱστορεῖται διὰ τὴν δια-
ταν, ὥσπερ 17.) Αἰγυπτίων αἰ
καλῶ.

III. Quid? quod tota homi-
num genera propter victus ratio-
nem longaeua memorantur, cu-
ius.

*Schmidium ad Matth. XI. 16. p. 187. seq. ex antiquis Eustathium
ad Iliad. A. p. 97. & Censorinum cap. V.*

16. Θεοῖς ἀνακείμενον) *Obsoletus* conuertit *Diis immortalibus
sacrum*; nec abit *lo. Benedictus*. In notis MS. *Aemilius A-*
quensis reddit: *Diis consuevit*. Melius exponas: *religiosum*,
Diis deuotum, idque *Iulii Pollucis lib. 1. sect. 20.* auctoritate: Ὁ
μὲν τοίνυν θεὸς νομίζον ἀνὴρ, καλοῖτ' αὖ εὐσεβής, φιλόδοτος, ὅσιος, φι-
λοθύτης, φιλοετασής, ἱερογυικός, θεῶν ἐπιμαλής, θεοῖς ἀνακείμενος,
θεοσέμῳ προσκείμενος. vnde simul constar, quare statim Noster
de Magis scribat: γὰρ τὸ μαντικόν, & θεοῖς ἀνακείμενον.

17. Αἰγυπτίων αἰ καλῶμενοι ἱερογραμματεῖς) Quod bona cum
venia fiat viri illustris *lo. Guil. Steinhelii*, commentarii vice af-
feremus, quae in notis MSS. ad *Heliod. II. 28. p. 109.* quas eius
beneficio possidemus, de istis ἱερογραμματεῦσι & sacris eorum li-
bris, p̄o sua profunda litterarum Graecarum peritia, adnotauit:
Libri hi Aegyptiorum sacri varia reconditae sapientiae complecte-
bantur argumenta. Meminit eorum Plutarch. quaest. ischnia.
4. 5. p. 702. item de Iside & Osir. p. 331. ex horum librorum prae-
ceptis etiam medici aegrotos curabant. Diiod. Siculus lib. 1. p. 52.
item Horapollo Hierogl. I. 8. p. 47 ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμμα-
τεῦσι & βίβλος ἱερὰ καλεμὴν ἀμβρὴς, δι' ἧς κρίνεται τὸν κατακλι-

μῖνοι ἱερογραμματεῖς. 18.) Ἀσ-
συρίων δὲ, καὶ Ἀραβίων, οἱ ἐξηγ-
ταί

iusmodi sunt Aegyptiorum sacri
scribae, apud Assyrios & Arabas
fabula-

ἄντα ἄρρωστον. *Magicae etiam disciplinas in his libris traditas fuisse,*
conuicio e Luciani Philops. p. 321. seq. Auctores & curatores horum
librorum vocabantur ἱερογραμματεῖς, docente Iosepho adu. Apion.
p. 1034. καὶ πολλὰν ἐποίησαντο πρὸς τὴν, τὴ μὲν δὲ ἀμνησεν παρ'
αὐτοῖς πρᾶξι μὲν παραλίπῃν, ἀλλ' ἐν δημοσίᾳ ἀναγραφῇ ὑπὸ τῶν
σοφιστῶν αἰεὶ καθιερῶν. add. idem Ioseph. pag. seq. ἱερογραμ-
ματίων mentio quoque exstat apud Lucianum Longaem. p. 350. mo-
res hominum eos castigasse patet ex Horapoll. l. 39. p. 47. Condi-
endis mortuis operam dabant, secundum Diodorum Sic. lib. l. pag. 37.
Haecenus vir munere non minus quam eruditione excellentissi-
mus. Pauca de sacris hisce Aegyptiorum scribis habet quoque
Basanius in Britannia hospes, hoc est, Adrianus Beuerlandus in oculis
Oxoniensibus (de quibus vide Cl. B. G. Stronii Introd. in notit.
rei lit. c. IX. in fine) cap. XX. quae vel ideo heic legenda dabi-
mus, quod nondum publici iuris facta sunt. Egit vir doctus de
γραμματεῦσι & ἀρχγραμματεῦσι veterum, quos ait fuisse similes
ἱερογραμματεῦσι de quibus Cheraemon apud Porphyrium l. IV. ἀποχ,
qui & ipse ἱερογραμματεὺς Theodoro in Therap. & Tzetzi,

ὡς ὁ Αἴγυπτῳ ἱερογραμματεὺς Χερήμων
ἔδειξεν ἐν διδασκαλίᾳ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Strabo lib. IV. pag. 659. Enolus & Lucianum & Apuleium. Vt de
proprio nonnulla dictis admetiamur, erant scribae illi arte con-
iectandi de futuris, & amuletorum ac incantationis peritia cele-
bres, vid. Suidas in ἱερογραμματεῖς, curarunt morbos epidemicos,
pestilentiamque extinxerunt, idem voce ἱατρῶν, res naturales arca-
nasque scrutabantur scientias omnes, indicante Clemente Alex.
Strom. lib. V. pag. 657. editionis Potteranae, & inprimis lib. VI,
p. 757 seq. atque Aeliano de natur. animal. XI. 10. p. 674. Cerera
de iisdem dabunt Galeum ad Iamblichum de mysticis p. 183. f.
Nicma-

τὰ τῶν μύθων. Ἰνδῶν 19) δὲ, οἱ
καλλύμενοι Βραχμᾶναι, ἀνδρες
ἐκρηβῶς φιλοσοφίας ἀγαθόν-
τες.

fabularum interpretes, & apud In-
dos, qui vocantur Brachmanes, in
philosophiae studio exquisita cum
solertia

Menapius ad *Diog. Laert.* IX. 49. *Bondelotius* ad *Heliod.* p. 81.
Gantiminius in librum primum de vita & morte *Mosis* p. 98. *Grae-*
ninus ad *Luciani Philop.* pag. 892. Quin etiam Ebraeorum ἱστο-
γραμμάτων memorantur ab *Iosepho* de bello Iud. VII. 31. p. 960. illi
scilicet, qui visa & portenta in coelo adparentia, quid praesa-
girent, exponere valuerunt; sicuti *Tacitus* hist. V. 13. anti-
quas sacerdotum Ebraicorum litteras, futurorum indices, nomi-
nat.

18. Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Isti enim, quem-
admodum & Chananæi & Idumæi, fabulatores nuncupantur,
propterea quod parabolice consueverint disputare, ut ex *Theodo-*
reto in *Baruchi cap.* 3. notat *Bernardus Aldrete* in *Antiguedades*
de España, Africa y otras provincias, Antwerp. 1614. editis, qui dum
praelentem *Luciani* profert locum, τὰς ἐξηγητὰς doctores, commen-
tatores, glossularios interpretatur; qua ratione opus haud est,
receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυσηρίων,
cum *Io. Clerico* comment. ad *Genes.* V. 27. pag. 46, in primis cum
constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis
cooperta fuisse & inuoluta apud orientis nationes.

19. Ἰνδῶν δὲ οἱ καλλύμενοι Βραχμᾶναι) De Indorum μακροβίους *Pall-*
adius de gentibus Indiae & Bragmanibus pag. 3. ζῶσι -- ζωὴν ἐκα-
τὸν πεντήκοντα ἔτην οἱ γέροντες, δι' ὑπερβολὴν τῆς τῶν αἰώνων ἐκτα-
σεως. *Vicino* profecto hominum centum annis modicam putant,
scribente *S. Ambrosio* de moribus Brachmanorum pag. 59. Ano-
nymus tractatu de Bragmanis, nomine *Dindimi* regis Brachma-
norum ad *Alexandrum M.* ita scribit pag. 88. nulla genera mor-

πρὸς 20.) οἱ καλούμενοι δὲ
Μάγοι, γένος τὸ τοῦ Μανίκου,
καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ
τὰ Πέρσαις, ἔ Παρθοῖς, καὶ
Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις, καὶ
Ἀρίοις, καὶ Σακάις, ἔ Μηδοῖς,
καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
βάροις, ἑρριμμένοι τῇ αἰσὶ καὶ πο-
λυτρόνοι, διὰ τὸ μαγεύειν δια-
τάμενοι ἔ αὐτοὶ ἀκριβέστε-
ρον.

IV.

solertia versantes. Adhaec qui Magi
adpellantur, genus illud diuina-
tioni deditum & religiosum; in-
super apud Persas, Parthos, Ba-
ctrianos, Chorasmios, Arcos, Sa-
cas, Medos, & multas alias gentes
barbaras, sunt, qui & optime va-
lent, & diu viuunt; ob id ipsum,
quod magiae dant operam, tem-
perantiae in victu studiosissimi.

IV.

*bonum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate
fruiuntur: nullus itaque apud nos sanandis corporibus usus verba-
rum est, nec in alienas perniciies auxilium petimus constitui. Et pag.
90. Mortem non patimur, nisi quam aetas affecta portauerit; immo
ipsam mortem, quamvis sero aduenientem, contemnunt; εἰς θά-
νάτου καταφρονῶσιν, ait incertus φιλοσοφούμενων auctor cap. 14. quae
Origeni vulgo adscribuntur,*

20. οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι, παρὰ τὰ Πέρσαις καὶ Παρθοῖς κ. τ. λ.) In-
ipice *Is. Casaubonum* ad Laertii προοίμιον, Luciani haud immemo-
rem. Non mirabitur, tam diuersos populos aluisse magos, qui
didicerit, vniuersum orbem antiquum orientis, in Magianismum,
(vt barbare dicam,) & Sabianismum fuisse diuisum, qua de re
agit *Humphrey Prideaux* in *The old & new Testament connected
in the history of the Iewes* parte I, lib. 4. Vtique magorum Aegy-
pti, & quidem longaeuorum, mentio in *Isocratis* Busiride p. 314. &
Phoeniciae, in *Olympiodori* vita *Platonis* pag. 587. & Persidis, Ara-
biae, Aethiopiae atque Aegypti, in *Plinii* hist. nat. XXV. 2. De
Magis ipsis operae facturi sumus pretium si nihil dixerimus. cum
materia sit publica, & a viris doctis dudum occupata; magnus
erit quos numerare labor.

21. 2

IV. Ἡ δὲ 21.) καὶ 19ῃ ὅλα
μακροβιότατα, ὥστε 22.)
Σῆρας μὲν ἰσοῦσι 23.) μί-
χι τριακοσίων ζῆν ἔτων,
24.)

IV. Immo integrae gentes lon-
gissime proferunt aetatem, sicut
Seres, aiunt, ad annum vsque tre-
centesimum vivere; aliis quidem
eius

21. 2. 19ῃ ὅλα) Ita est, possuntque nationibus, quae ad summam
senectutem vixerunt, addi Homeritae, quondam μακροβίοι, dicti
apud Photium cod. LXIV. p. 38. Hyperborei, qui feruntur an-
nōsi, Plinio teste IV. 12. Numidae inter Africanos, Appiani fide in
Punicis p. 64. Arcadum reges, de quibus Censorinus cap. 5. & Ser-
nius ad Aeneid. lib. IIX. Britanni, senium anno CXX. inchoan-
tes, auctore Plutarcho de placitis philos. V. 30. Cynae circa Sar-
ditiā habitantes, narrante Stephano Byzantino in Κύπρῳ, atque
alii adhuc, a Orosio in originibus mundi lib. I. cap. 20. sect. 7. pag.
284. memorati, quibus adiicere liceat Melitenses, utpote octogin-
ta vitae annos plerumque hodie excedentes, uti ex ipsa insula Me-
lita, anno MDXXXIII. in epistola ad Sophum perscripsit Io. Quin-
tinus Haedus pag. 112. nec non Aethiops, de quibus illustris
Ludolfus hist. Aethiop. I. 5. salubritatem vinacitas incolarum sequi-
tur, quam nonnulli usque in annos centum produciunt, vna cum Grae-
corum hodiernis monachis, centesimum aetatis annum plerum-
que attingentibus, quod austeræ ipsorum vitae adscribitur, v. Ale-
xander Helladius de statu eccles. Graecae praesentip. 149. seq. & El-
senis olim inter Iudaeos, quos ob frugalem compositamque vitam
centesimum vltimum annum excessisse scribit Iosephus de bello
Iud. lib. 2. p. 729. edit. Gr. Basil. fuitque illis porus ὡς καμα-
τωῖον, secundum Pylonem Iudaeum de vita contempl. p. 894. quod
mox Noster de Seribus etiam refert.

22. Σῆρας) De quibus dicenda praecipuit Georg. Henr. Vrsinus disserta-
tione miscellaneis paternis adnexa pag. 360. seqq.

23. μίχι τριακοσίων ζῆν ἔτων) Geographus Graecus incertus in anti-
qui orbis descriptione ita de Seribus pag. 4. θήσκοντι δὲ πατρώας
ἐκείνῳ

24.) οἱ μὲν, τῷ αἵρι, οἱ δὲ, τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μακροῦ γή-
 ρως προστιθέντες· οἱ δὲ, καὶ τῇ
 διαίτη. ὑδροποτὴν γὰρ φασί
 τὸ ἔθνος τὸτο εὐμπαρ· καὶ
 25.) Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάν-
 τα

eius rei causam aeri, aliis inge-
 nio soli, nonnullis etiam generi
 victus adscribentibus: aquam
 enim haec gens vniuersa potare
 dicitur. Porro & Athotas, cen-
 tum

ἐκατὸν δίκαι & ὀκτώ, & ἐκατὸν ἑκοσι ἑτῶν, ad quem locum, quicquid
 adferri potuit, erudita breuitate congeffit /ac. Gothofredus, cuius
 haec est adnotatio: De Scribis μακροβίους Plinius quoque lib. 6.
 cap. 22. in fine, Solinus, Lucianus in μακροβίους p. 632. Immo & cen-
 tum triginta & ultra annos eos vivere refert Strabo lib. 15. pag. 482.
 Etiam ducentos, Ctesias in Indicis apud Photium, Strabo pag. 483.
 immo & trecentos, Lucianus d. loco, ubi & causas eius rei varias
 perstringit.

24. οἱ μὲν, τῷ αἵρι, οἱ δὲ, τῇ γῇ κ. τ. λ.) Ammianus Marcellinus lib.
 XXIII. Agunt ipsi quietius Seres, -- coeli apud eos incunda sa-
 lubrisque temperies, aeris facies munda, leniumque ventorum com-
 modissimus flatus. Quibusdam interpositis: ipsi praeter alios
 frugalissimi -- & ita sunt abstinentes, ut apud se iradentes gignentia,
 nihil ipsi comparent adueltitium. Idem lib. XXVII. de Thraci-
 bus agens, has vitae ipsorum, in longum durantis aeuum, adfert
 causas: Constat autem, inquit, ut vulganere rumores assidui,
 omnes pene agrestes -- salubritate virum & praerogativa quadam
 vitae longius propagandae nos anteire: idque contingere arbitran-
 tur, quod collusione ciborum abstinent calidis, & perenni viridita-
 te roris asperginibus gelidis corpora constringente, aurae purioris dul-
 cedine potantur: radiosque solis suapte natura vitales primi omnium
 sentiunt, nullis adhuc maculis rerum humanarum infectos. Adda-
 tur Hippocratis liber de aere aquis & locis, & Henrici Meibomii epi-
 stola de Longaeuis ad Serenissimum principem Augustum ducem
 Brunsvicensis ac Luneburgensem, edita Helmstadii 1664.

25, καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάντα & ἐκατὸν ἑτῶν) Plinius VII. 2. eos
 qui

ποτα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βίῳ
 ἰσθῆται 26.) καὶ τῆς Χαλ-
 δαίης ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἐτη βίῳ
 λόγῳ· τῆς μὲν καὶ 27.)
 κριθίνῃ ἄρτῳ. χρημίνης, ὡς
 28.)

tum & triginta annos in vita com-
 morari, fide aliorum constat. Chal-
 daeos etiam, centesimum annum
 excedere, fama accepimus, eosque
 hordeaceo pane vti, tanquam ad
 per-

qui in Arho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis
 est. Mirum, si Noster heic in mendo non iacer, ac pro Ἀθῶτας,
 quod omnes habent editiones, legendum Ἀθῶας. Ita enim *Ste-*
phannus Byzantinus in Ἀθῶας. τὸ τοπικὸν Ἀθῶας, χαρὶς τῷ Ι, καὶ Ἀ-
 θῶας τὴς ἐνοικῶντας. Ac homines quidem in monte illo habitan-
 tes diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aelianis* var. hist. IX. 10.
 ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. Hi ergo in-
 telligendi sunt, si Plinium audimus, non qui oppidum eiusdem
 nominis, in ipso monte situm, incolant, cuius oppidani, eodem
Stephano monente, Ἀθῶιται nominantur, qui si hoc loco denota-
 rentur, tamen non Ἀθῶτας, sed Ἀθῶιτας, vel Ἀθῶρας, si hoc oc-
 curreret, scribendum foret, quandoquidem & oppidi istius homi-
 num dimidio longiorum quam in aliis terris aetatem ponit *Mela*
 II. 2.

26. καὶ τῆς Χαλδαίης) Animaduertere, quam accurate magos a Chal-
 daeis seiungat Noster, quod & *Serabo lib. XVI. p. 723.* & *Curtius*
V. 1. fecerunt; illi enim sacris operabantur, *aruspicum fratres* id-
 eo ab *Arnobio lib. IV. adu. Gentes p. 134.* dicti, hi Astrologiae va-
 cabant; quo de discrimine euoluendus *Thomas Gale* ad Iamblich.
 de mysteriis pag. 287. & *Cl. Clericus* indice ad Stanleii histor. phi-
 los. orient. voce *Magus*.

27. κριθίνῃ ἄρτῳ) Antiquissimum in cibus hordeum, sicut Athenien-
 sium ritum *Menandro* auctore apparet, & gladiatorum cognomine,
 qui hordearii vocabantur, verba sunt *Plinii H. N. XVIII. 7.*
 pag. 325.

28.) ἰζυδορκίας τὸ το φάρμα-
κον, οἷς γὰρ φασὶ διὰ τὴν τοιαύ-
την διαίταν, καὶ τὰς αἰτίας αἰ-
δήσεως ὑπὲρ τὴν ἄλλαν αἰνθρο-
πὺς ἰσχυρότερος εἶναι.

V. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ
τὰ τῶν μακροβίων γένων, &
τῶν ἰθιῶν, ἅτινα φασὶν αἰ-
ετῶν πλείονα διαγιγνέσθαι χρό-
νοι· οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ
τὸν αἴρα· οἱ δὲ, διὰ τὴν διαί-
ταν· οἱ δὲ, καὶ δι' αἰμφοῦ ἔγω-
γ' ἂν σοι διαβίῃς τὴν ἐλπίδα
βαδίας παραίχοιμι, ἰσχυρῶς,
ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν,
καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μα-
κρόβιοι γογύνασιν ἄνδρες, οἱ
γυμνασίῳ τοῖς καθήκουσι, καὶ
διαίτῃ τῇ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς
ὑγίαν χρόνιοι.

perspicacitatem medicamine, qui-
bus aiunt, propter hanc ipsam vi-
ctus consuetudinem, alios quoque
sensus, supra reliquorum homi-
num sortem vigere.

V. Verum haec de hominum
generibus & nationibus longaevis,
quas plurimum aetatis exigere fe-
runt, alii quidem propter situm
terrae & coeli benignitatem, alii
ob victus rationem, nonnulli pro-
pter vtrumque. Ego autem melio-
rem spem tibi facile praebuero,
si ostendero, quavis in terra & sub
quolibet coelo, longam vitam iis
obtingere, qui accommodatis ad
naturam exercitiis & aptissima vi-
ctus ratione vtentes, seruiunt sa-
nitati.

VI.

VI.

28. ἰζυδορκίας τὸ το φάρμακον) Paullo ante nobis laudatus vir
insignis, lo. Clericus, art. Crit. pars. 2. sect. 1. cap. 12. §. 9. ambi-
guam hanc esse pronuntiat constructionem, eo quod bina con-
nectantur substantia, quorum alterum ponatur in gignendi ca-
su, ac proinde intelligendum *medicamentum quo perspicaciores*
fiant, non quo dematur perspicacia. Dubium videri posse sen-
sum, non diffiteor, non tam ex ea ratione quam vir doctus pro-
ponit, quam ideo in primis, quod φάρμακον est ex illorum vocabulo-
rum ordine, quae μέν nuncupant Graeci, & in vtrumque capiunt-

188

VI. 29.) Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ
ποιήσομαι τὴν πρώτην, κατὰ γὰρ
τὰ ἐπιτηδύμια τῶν ἀνδρῶν
& πρώτων γένοιτο 30.) τὴς βασι-
λικῆς καὶ στρατηγικῆς ἀνδρείας
150-

VI. Diuidam autem hanc nar-
rationem potissimum iuxta homi-
num studia, & primo loco regia
imperatoriaque perfunctos digni-
tate

tur significatum, id quod de vocabulo nostro commonstratum
dedit laudem supergressus omnem I. C. Dietericus in iatreo Hip-
pocr. p. 1325. seqq. Praeterea, dum de μακροβίῳ vnice hic ser-
mo est per integrum libellum, nemo adeo coecus est, quin per-
spiciat, ἰξυδορκίᾳς φάρμακον nil aliud designare, quam medicamen
quod perspicaciores reddit, cum alioquin repugnarent sequentia,
de ceteris Chaldaeorum αἰσθήσεων ἐρρωμέναις. Ad hanc mentem
Diodorus Siculus ἀθανάτιας φάρμακον nominauit lib.1. cap.25.

29. Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην) Ad posteriora verba
haec notauit Aemilius in MS. τὴν πρώτην absolute aduerbialiter
ψευδίζων, pro a principio, κατ' ἀρχὴν. Steph. Lucianus etiam alibi.
Commodius reddas per praecipue, potissimum; nam si, vt vulgo
etiam fit, conuertas primo, idem sonabit cum eo quod sequitur
καὶ πρώτων γὰρ &c. Dicitur vero τὴν πρώτην ad eundem modum,
quo τὴν ταχίστην, τὴν ἀρχὴν, alia. Firmat expositionem res ipsa:
ait Lucianus, se tractatum de longaeuis distributurum τὴν πρώτην,
ἢν πρώτοις secundum diuersa hominum studia; quod reapse prae-
stat, dum πρώτων γὰρ, primis quidem in acie ponit reges & regios
viros, dein vero philosophos, mox historicos, tum rhetoras, deni-
que poetas; paucis: βασιλικῆς καὶ πεπαιδευμένους, vt in fine libelli
ipse loquitur.

30. τὴς βασιλικῆς) Quo nomine Noster eos potissimum designat
in hac narratione, qui aut regio sanguine orti, aut regiam di-
gnitatem adepti fuerunt. Sic in tract. de Saltatione pag. 808. τῶν
γὰρ ἐν τῷ Πόντῳ βαρβαρῶν, βασιλικῆς τις ἀνδρῶν. Vide de hac

ἡμεῖς , 31.) ὅν τινα , tate commemorabo , e quibus
 καὶ vnum

aliisque huius vocis notionibus Gl. *Raphelium* ex Polybio ad Ioan. IV. 46. & eum, qui sub *Theophili Amelii* nomine latet in vernaculis adnotationibus ad loca quaedam N. T. pag. 16. Quomodo βασιλικὸς differat a πολιτικῷ & τυραννικῷ, inuenies apud *Perizonium* ad Aeliani II. 20. p. 100. ff.

31. ὅν τινα) Ecquis vero est ille *unus*? Grauiissima haec quaestio est, & omnino perdigna, in qua suum acumen alta ingenia exerceant, secure tamen neglecta commentatoribus. Nostenuibus vestigiis filum quoddam praeferemus. Si coniecturae datur locus, forte Auidius Cassius erit, strenuus sub M. Antonino philosopho bellidux, qui ipsam, viuo adhuc imperatore, arripuit tyrannidem, impense laudatus a diuo Marco in epistola ad praefectum suum, legenda apud *Volcatium Gallicanum* in vita Auidii cap. 5. Vel potius innuit Noster Claudium Pompeianum, generum Marci Antonini, eumque maximis honoribus functum atque μακρόβιον. Ita quippe *Iulius Capitolinus* in Marco Antonino cap. 20. pag. 365. *Proficiscens ad bellum Germanicum, filiam suam, non decurso luctus tempore, grandaeno equitis Romani filio Claudio Pompeiano dedit, genere Antiocheni, nec satis nobili, quem postea bis consulem fecit.* Rursum D. Marcus litteris ad Faustinae apud *Gallicanum* cap. 11. *Pompeianum nostrum in annum sequentem consulem dixi, idemque imperator in oratione ad senatum, ibid. cap. 12. Habetis igitur, P. C. pro gratulatione victoriae generum meum consulem, Pompeianum dico: cuius aetas olim remuneranda fuerat consulatu, nisi viri fortes interuenissent.* Sed haec ipsa illustri *Steinheilio* non satis expedita habentur, cuius haec sunt ex litteris verba: *Aut auctor noster venustus (idus enim vocatur a schol. Sophocl. Aiac. flag. v. 1283. p. 35.) per verba, τὸν τινα, designare volueris Claudium Pompeianum affirmare non ausing, praesertim cum scriptores de huius morte dissentiant. Noni equidem duos vixisse eodem tem-*
 pore

23. 22.) εὐταβισάτη μεγάλη
 θεολάτῃ αὐτοκρατορῶν τυχῇ
 οἷς τὴν τελευταίαν ἀγαθὴν
 τάξιν, εὐεργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκυμένην τὴν αὐτῶν ἕτω
 γὰρ ἀν' ἀπιδὼν καὶ σὺν τῶν μα-
 κροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον
 33.)

vnum posteaquam benignissima
 magni & diuinissimi Imperatoris
 fortuna ad supremum fastigium
 euexit, largissimis beneficiis or-
 bem tibi subiectum affecit. Pari
 ratione tibi quoque, habitus ac
 fortu-

pore Pompeianos, patrem & filium, quorum prior M. Antonini ge-
 ner, alter e filia Lucilla nepos fuit, uterque etiam ad consulatus fa-
 stigium accessit, testantibus Fastis & inscriptionibus Gruterianis. Vo-
 rum iuniorē, quem a Cavacalla interemptum refert Spartianus, non
 notari perspicuum est. De patre autem res est incertae: hunc enim
 ob insidias structas interfectum fuisse a Commodo tradit Lampro-
 dius, Capitolinus vero vita Pertinac. p. 55. scribit, Pertinacem Com-
 modo occiso, huic Pompeiano auctorem fuisse, ut imperium sumeret.
 Pari ratione sibi ipsi non constat Zonaras vit. Commodi p. 597. cum
 enim dixisset, Commodum fere omnes claros sui temporis viros in-
 teremisse, excepto Pompeiano, Pertinace & Victorino, paullo post sub-
 iungit, Pompeianum ob intentatam Commodo necem sibi ipsi exi-
 zium conciliasse. Si aliam proponere coniecturam fas erit, forsitan
 de Pertinace sermo fuit Luciano, quia aetate iam praeclara imperii
 culmine ornatus, spem de se largissimam orbi terrarum exhibuit.
 Haec tamen vir illustris. Quod si tamen in haec tempora incidit
 Pompeiani maioris aetas, potuit eum in animo habuisse Lucianus,
 qui ab imperatore diuellit hunc unicum, & istius fauore ad supre-
 mam dignitatem fuisse euectum scribit, consularem puta. Nam
 haec viuente & florēte adhuc illo uno scripta sunt; neque aliud
 ex Nostro colligere licet. Pompeianus ille περιβύτατος vocatur
 ab Herodiano 1.6, addente, eius dicta ipsum Commodum reueritum
 fuisse.

22. καὶ εὐταβισάτη μεγάλη θεολάτῃ) Mallet cum Marcilio: ἢ εὐτα-
 βισάτη, μεγάλη καὶ θεολάτῃ. Quod Graece sonat εὐταβισάτη
 εὐχῇ id reddidimus benignissimam fortunam, quia εὐταβής quan-

33.) τῆς ἕως ἢ τῆς τύχης,
 παμύστερον ἐλπίσας γῆρας
 ὑγιὸν & μακρὸν. καὶ ἅμα
 ζηλώσας, ἐργασάσθαι σκαυτῇ τῇ
 διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα ἢ ὑγιει-
 νότατον βίον.

VII. Πομπίλιου νομᾶς
 34.) ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν
 Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μα-
 λιστα 35.) περὶ τὴν θεραπείαν
 τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, 36.)
 ὑπὲρ

fortunae similitudinem in longae-
 uis intuenti, recte sperare licebit
 vegetam seramque senectutem :
 quos si imitari volueris , obser-
 uata hac victus ratione id conse-
 queris, vt diutissime non viuas so-
 lum sed etiam valeas.

VII. Numa Pompilius , ille
 Romanorum regum longe feli-
 cissimus, & Deorum religiosissi-
 mus cultor, supra octoginta an-
 nos vitam traduxisse narratur.
 Ser-

doque *benignum, clementem*, denotat , ostendente illustri *Grob.*
Cupero in appendice ad Homerī apotheosin p. 286. f. Nisi po-
 tius legendum : ὡς ἵνα καὶ εὐσεβεῖσθαι ἡ μεγάλη &c. Porro αὐτο-
 κράτορος τύχη est periphrasis, pro *imperator fortunatissimus*. Sic
error Herculis, pro, Hercules etrans ; *victoria Caesaris*, i. e. victor
 Caesar, & sexcenta alia apud *Vechnerum* Hellenol. lib. 2. cap. 8.
 toto, *Scioppium* ad carmina Priap. pag. 39. *Phil. Carolum* ad A.
 Gellium p. 355. f. *Muretum* var. lection. III. 4.

33. τῆς ἕως) *Habitus corporis hic videtur notari*, dicit *Aemilius*
 in adnotatis MSS, nec repugnamus.
 34. ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus do-
 mi res suas agere, & sacra in ordinem cogere.
 35. περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς) *Quid Numa religiosus ?*
 ait *Florus* l. 8.
 36. ὑπὲρ τὰ ἐγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας) Poetarum *Latinor-*
um princeps Aen. VI.

-- -- -- *Nosco crines incanaque mentes*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundavit, curilus parvis & paupere terra
diffusus in imperium magnam.

Annos

ὡς ἐν ἑξήκοντα ἔτη βεβαιώ-
ται ἰσχυρταί. 37.) Σέβας δὲ
Τούλλιος, Ῥωμαίων ἔστος βα-
σιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη
καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσχυρταί.
38.) Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευ-
θὼς, καὶ ἐπὶ 39.) Κύμης δια-
τρίβων, ὑπὲρ τὰ ἑνὴκοντα ἔτη
λόγεται σφύρατα βιώσας.

Seruius Tullius, qui ipse Ro-
manorum rex fuit, similiter
vltra annum octogefimum aetate
processisse perhibetur. Tarquinius
regum Romanorum extremus, qui
regno pulsus Cumis in exilio de-
gebat, vltra nonagefimum annum
firmiffimam valetudinem conser-
uasse dicitur.

VIII.

VIII.

Annos aetatis exprimit *Plutarchus* in vita eius p. 74. ἰταλῦτης δὲ
χρόνον ἢ πολὺν τοῖς ἑξήκοντα προσβιώσας. Tres & quadraginta
annos regnasse vult *Linus* I. 21, ac *Entropius* L. 2, quadraginta
vero & vnum, *Pavllus Diaconus* lib. I. pag. 42. & *Cassiodorus* in
chronico p. 1322.

37. Σέβας δὲ Τούλλιος - - ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη) Collige annos
vitae ex imperii. *Dionys. Halicarn.* antiq. Rom. l. IV. p. 141. qua-
draginta annis circumfcripsit magistratum eius; *Linus* I. 48, ad-
dicit quatuor annos cum *Entropio* L. 6. & *Sexto Rufa* Breviarj
p. 3. ex quibus emendandi *Pavllus* Aquilegiensis diaconus lib. I.
pag. 44. & *Cassiodorus* l. d. ann. XXXIII. tantum tribuentes,

38. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς) Quod omnes sci-
unt, ac *Naso* Faistor. II, factis scite versibus (quorum similitudinem
considerat *Io. Hartmannus* locorum memorabilium decuria 3, cap. 8.
p. 729.) sic comprehendit:

Ultimus Tarquinius Romanae gentis habebat

Roma, vir inustus, fortis ad arma cecum.

39. ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἑνὴκοντα) *Halicarnassensis* lib. 6.
pag. 358. Ταρκύνιος δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅστις γὰρ ἐστὶ λοιπὸς ἐκ 5 γένους
ἡλικίου τι γεγονὸς ἑνὴκοντα ἔτη εἰς τὴν Καμπανίδα Κύμην ἀχθε-
ντες ἀφαιδμενοι - - καὶ ἢ βασιλὴν τινα ἡμεῶν εἰσάγει ἐπὶ βίῃς ὡς
ἀφαιδμενος, καὶ εἰς αὐτὴν ὡς αὐτὸς.

VIII. Οὗτοι μὲν ἐν Ῥωμαίων βασιλείᾳ οἷς συνάψω καὶ τὴν λοιπὴν βασιλείαν, τὴν εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστω. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ εἶ τὴν λοιπὴν Ῥωμαίων, τὴν εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὴν κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἐλεγχοῦς ἡ ἱστορία 40.) τῶν διαβάλλον πειρωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς 41.) χρηστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἵστασθαι, 42.) πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης διεπρό-

την,

VIII. Atque hi quidem sunt reges Romanorum : quibus adiciam ex reliquis gentibus illos , qui ad longam senectutem peruenere , commemoratis etiam cuiusque studiis. Sub finem ceteros quoque Romanorum civium , quorum grandior fuit aetas, adscribam, ne omissis quidem illis , qui reliquam per Italiam longius vitae spatium exegere. Est autem historia, ad refellendos eos , qui aerem nostrum vituperare conantur , adeo idoneum argumentum, ut & nos benigniorē spem concipiamus fore, ut rata habeantur vota, quae cum

nuncu-

40. τῶν διαβάλλον πειρωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα) De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Dennis, Marsilius Cognatus, Alexander Petronius, & nostra memoria V.C. Io. Maria Lancisius in ampla dissertatione de hoc argumento edita Romae 1711, qua salubritatem aeris istius adstruit.

41.) χρηστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας) Herodianus l. 7. ὑπερίσθη τε ὁ Ῥωμαίων δῆμος καὶ χρηστὰς εἶχεν ἐλπίδας, qui locus memoriae nunc meae forte adest ; & similia apud alios. Mox, pro τελείας εὐχὰς, quod omnes habebant editi libri, excudi curauimus τελείας.

42. πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρόν κ. τ. λ.) Ita hunc locum per incisa diuisimus, qui deprauatus legebatur : τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἵστασθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε, καὶ λιπαρόν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης

τον, γῆρας ἀφαιδῶς, 43.)
τῇ αὐτῇ οἰκυμένη βασιλευ-
σα ἤδη, ἐ γίγοντα.

IX. Ἀργανθώνιος μὲν ἐν
44.)

nuncupamus in finem, ut ad sum-
mum beatissimumq; senium per-
ueniat is, qui totius est terrae ma-
risque dominus, & suo imperat
orbi, atque senescere iam incipit.

IX. Porro Arganthonius Tar-
tes-

Θαλαττης δισπότην, γῆρας ἀφαιδῶς, ac sine sensu vertebatur :
fere, ut voti plane compotes fiamus, longissimo ac plenissimo tota
terra usarique dominantem senescentem, iamque in suo solo regnan-
tem & senescentem adsequenti. Vidit aliquid huius vitii Iac. Gro-
noui, in totam vero textus dispositionem non penetrauit, vidit
quoque Aemilius in MS. monens : Refer ad ἐπιδας vel ὠχας.
πρὸς τὸ ἀφαιδῶς τὸν δισπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasis λιπα-
ρὴν γῆρας Homericæ est, quam sic illustrat Eustathius ad Odyss. Δ.
pag. 1676. γῆρας δὲ λιπαρὸν, τὸ δόξα νόβη καὶ τῆς ἐκείνου τιμῆς
καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ἑυδαίμων. ὃ ἐναντίον μετ' ἐλθόν τὸ χαλεπὸν δ' ἐπὶ
γῆρας ἰκάνει.

43. τῇ αὐτῇ οἰκυμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim
vocatur ab historicis, Polybio VI. 48. Zosimo II. 7. Herodiano V. 2.
ab oratoribus, Libanio orat. funebri in Iulianum imp. p. 290. &
366. Athenagora in legatione pro Christianis sub initium, ac p.
14. Addé eruditos commentatores ad S. Lucae II. 1. Lucianus
ipse paullo ante memorauerat τὴν αὐταρχάτορος οἰκυμένην. Im-
peratorem vero inquit M. Antoninum philolophum, subcūlus
imperii extremo scripsisse videtur Noster hunc tractatum, eoque
γίγοντα eum adpellat; peruenit enim M. Antoninus ad sexagesi-
mum primum vitae annum, testibus Iulio Capitolino cap. 18. ac
Eusebio VIII. 7. peruenissetque forsan ulterius, nisi aegrotans
abstinisset cibo potuque, mori cupiens, anxissetque morbum, nar-
rans eodem Capitolino cap. 28.

44.) Ταρτησίων βασιλεύς.
πεντήκοντα εἰς ἡκατὸν ἔτη βίω-
ναι λέγεται, 45.) ὡς Ἡρόδοτος
ὁ λογοποιός, καὶ ὁ μαλοποιός 46.)
Ἀνα-

teffiorum rex, quinquaginta & cen-
tum annos vixisse dicitur, sicut
habet Herodotus historiae, & Ana-
creon lyrici carminis conditor: ve-
rum

44. Ταρτησίων) Gangraena tollenda est, quae clanculum huic loco
infedit, ac vel inuitis editionibus vniuersis, ne Aldina quidem ex-
clusa, sic rescribendum, cum perperam ταρτησίων antea lectum fue-
rit. Dubitare nos haud sinunt veteres. Plinius III. 1. Car-
teia, Tartessos a Graecis dicta. Item Stephanus Byz. Ταρτησός,
πόλις Ἰβηρίας. Et mox: τὸ Ἰβητικὸν Ταρτησός. Hesychius: Ταρτησός,
πόλις ἐξω τῶν Ἡρακλείων σελῶν, ἧς Ἀργανθώνιος βασιλεύσιν. Ar-
rianus de expedit. Alex. M. lib. II. cap. 16. Φονικὸν κτίσμα ἢ
Ταρτησός. Strabo lib. III. pag. 140, πάλιν -- καλεῖσθαι Ταρτησὸν -- εἰ
τὴν χώραν Ταρτησείδα. Arrianus Alexandrinus de bello Hispan.
pag. 424. Ἐλλὰς τε ὁμοίως ἰς Ταρτησὸν καὶ Ἀργανθώνιον Ταρτησὸν
βασιλεὺς πλείους -- ἢ γὰρ Ἀργανθώνιος βασιλεὺς ἐν Ἰβηρίᾳ ἦν. καὶ
Ταρτησός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης &c. De ipsa
Tartesso fute differentem vide Aldrete lib. III, cap. 12. operis Del
Origen, y principio de la lengua Castellana, Romae MDCVI. pu-
blicati.

45. ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX. annis vitam Arganthonii meti-
tur, libro I. sect. 163. ἐνταύθις δὲ Ταρτησὸν ὑδάτισται ἔτινα,
ἰβηρὶς δὲ πάντα, ἀποσι εἰς ἡκατὸν.

46. Ἀνακρέων) Ode LXVIII.

ἔγω δὲ ὡς αὖτ' Ἀμφιδίῃ
Βυλόμεν κλέος, οὐτ' ἔτινα
Πεντήκοντα τε καὶ ἡκατὸν
(Ἀργανθώνιος ὡς ἀναξ)
Ταρτησὸν βασιλεύσαι.

Prouocat ad utrumque. Herodotum puta & Anacreontem,
Phlegon quoque Trallianus de longaeuitate, cap. 4. Ἀργανθώνιος
ὁ τῶν

Ἀνακρίων. 47.) ἀλλὰ τὸ
μὲν μῦθος τισι δοκεῖ. 48. Ἀγα-
θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίης τύραννος,
ἐτῶν ἐννῆκοντα πέντε τελευτᾷ,
καθ' αἵματι. 49.) Δημοχάρης

rum hoc fabula quibusdam vi-
detur. Agathocles Siciliae ty-
rannus, cum quintum & nonage-
simum ageret annum, obiit, sicut
Demochares & Timaeus litteris
prodi

ὁ τῶν Ταρτηνῶν βασιλεὺς, ὡς ἰσορῇ Ἡρόδοτος, ὁ Ἀνακρίων ὁ ποιη-
τὴς, ἐτῶν π'. νε ex huius etiam & Censorini, mox adferendi, testi-
monio liqueat, aliter in Herodoto olim, quam nunc, scriptum
fuisse. Porro quidam plures adhuc quam CL. annos Argan-
thonii numerant, ut adnotatum ab illustri eruditione clarissimis
viris, Io. Pottero ad S. Basilii M. orationem de legendis gentilium
libris cap. 22. & Iosua Barnes ad Anacreontem. Ipsum denique
Arganthonii nomen habet aliquid ominis, alludens ad κτλν τυ,
quod sonat πολυχρόνιον, ex felici σοχασμῷ Sams. Bocharti Geogr.
sacr. part. 2. lib. 1. cap. 34. pag. 672.

47. ἀλλὰ τὸ μὲν μῦθος τισι δοκεῖ) Est in hac mente Censori-
ni cap. V. Poetae quidem multa incredibilia scripserunt, nec mi-
nus historici Graeci, quamvis a vero par non fuit decedere: ut He-
rodotus, apud quem legimus Arganthonium Tartessiorum regem
C. & L. annorum fuisse. Aut Ephorus, qui tradit Arcadas dicere,
apud se reges antiquos aliquot ad CCC. vixisse annos. Verum haec,
ut fabulosa, praetereo.

48. Ἀγαθοκλῆς τε ὁ Σικελίης τύραννος ἐτῶν ἐννῆκοντα πέντε τελευτᾷ)
Senem vocat Iustinus XXIII. 2. caluum fuisse, & prae serid de-
fluxisse capillos, patet ex Aeliani var. hist. XI. 4. Nonnisi LXXII.
annos vitam & spiritum duxisse contendit Diodorus Siculus in eclo-
gis libri XXI. a Rhodomanno primum editis.

49. Δημοχάρης) Ὅσσιντο vide de historicis Graecis I. II. p. 68. Pe-
rizon. ad Aeliani var. hist. III. 7. Menysim in bibliotheca Atti-
ca, tomo X. thesauri antiq. Graec. Gronouianarum col. 1479.

καὶ 50.) Τίμαιος ἱστορεῖν.
51.) Ἱέρων τε, ὁ Συρακυσίων
τύραννος, δύο καὶ ἐπτήκοντα ἔτη
γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη,
ὥσπερ 52.) Δημήτριός τε ὁ
Καλλισιανὸς καὶ ἄλλοι λέγου-
σιν. 53.) Ἀντίας δὲ Σκυθῶν
βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰσθμὸν ποτα-
μὸν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐπτήκοντα
ἔτη

prodiderunt. Hieron quoque
Syracusanorum tyrannus, duos &
nonaginta natus annos, ex morbo
interiit, cum regno praefuisset an-
nos septuaginta, quemadmodum
Demetrius Calantianus aliique
referunt. Antreas Scytharum rex,
in praelio, cum Philippo ad Istrum
stuvium commisso, annum iam
nonagesimum egressus, cecidit.
Bar-

50. Τίμαιος) Denuo huius Noster meminit infra, & Scholiaſtes eius ad
Afinum pag. 4. & Polybium XV. 33. p. 1003. Tauromeni in Sici-
lia natus, scripsit Athenis, Plutarch. de exilio p. 605. Nobilis
est de eo Diodori Siculi locus, ex principio libri quinti: Τίμαιος
μὲν ἂν μεγίστην πρὸς τοὺς πεποιημένους τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ
τῆς πολυπείρας πεφρονήκως, διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμή-
σεις ἐυλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως
Ἐπιτίμαιος ὑπὸ τινὸν ἀνομασίᾳ, nec non alius Longini περὶ ὕψους sect.
IV. sed qui ab harum rerum cupidis inspicendus Ipse est, ut quid
in Timaeo laudandum, quid reprehendendum sit, intelligant.
Tractat de eo, praeter Vossium dicto opere, Menysius ad Helych.
Milesum pag. 203. 204.

51. Ἱέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Linius XXIV. 4. &
Valerius Maximus VIII. 13.

52. Δημήτριός τε ὁ Καλλισιανός) Mendum heic latere, animaduer-
sum est Paimerio, Ménagio, Vossio de historicis Gr. III. p. 352. Men-
sio in bibliotheca Gr. col. 1344. atque Aemyllo in notis MSS.
qui Καλατιανός aut Καλαντιανός restituendum esse monuerunt.

53. Ἀντίας) Accipe illustrationem ex epistola Steinheiliana: Rectius
forsitan Ἀντίας diceretur. ita enim scriptum eius notum occurrat
apud

ἐπὶ γένους. §4.) Βάρδυλις
 §5.) Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ'
 ἵππου λέγεται μάχεσθαι §5.
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ,
 §6.) εἰς ἐνενήκοντα τετάρτῃ.
 Τήρης δὲ, §7.) Ὀδρυσιῶν βα-
 σιλεὺς,

Bardylis Illyriorum rex, in eo, quod
 contra Philippum gessit, praelio,
 pugnasse ex equo fertur, cum non-
 naginta adeptus esset annos. Te-
 res, Odrysarum rex, teste Theo-
 pompo, ad aetatis annum nona-
 gesi-

apud Plutarchum *apophtheg. Reg. pag. 128.* Ἀτίας ἔγραψε πρὸς τὸν
 Φίλιππον, & de *fort. Alex. serm. 2. p. 248.* ὁ δὲ τῶν Σκυθῶν βασι-
 λεὺς Ἀτίας Ἰρμανίου τὸν αὐλητὴν λαβὼν αἰχμαλώτῳ. *Strab. l. 7.*
p. 355. Ἀτίας δὲ δοκεῖ τῶν πλείων ἄρξαι τῶν ταύτῃ βαρβαρῶν, ὁ
 πρὸς Φίλιππον παλεμήσας τὸν Ἀμύντῃ. *Iustinus 3, 2. vocat eum*
Atteas, quae sequitur Frontinus Strateg. 2. 4. 20. Eundem esse
pato, cuius epistola satis Laconicam profert Clemens Alex. lib. 8. p.
561. Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δήμῳ. Μὴ βλάπτειτε
 προσόδους ἐμὰς, ἵνα μὴ ἐμοὶ ἵπποι ὑμῖν τερον ὕδαρ πίωσι. Et rectissime
 hanc se coniecturam habere vel ex eo patet, quod codices MSS.,
 quidam Clementis Alexandrini etiam Ἀντίας habeant, ut in recen-
 tissima editione Oxoniensi adnotatum est p. 664.

§4. Βάρδυλις) Geminato λ. scribitur in *Plutarchi* vita Pyrrhi p. 387.
 & in *Helladii* Chrestom. col. 955. Βράδυλλις, quod tamen in Βάρ-
 δυλλις mutandum.

§5. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ) Describit hoc bellum *Diod. Siculus*
lib. XVI. pag. 512.

§6. εἰς ἐνενήκοντα τετάρτῃ) Hoc est nonagenarius, ut recte explicat
Scholiasa, & locutio τετάρτῃ εἰς ἄνδρας, quam adfert, extat apud No-
 strum in *Fugitiuis pag. 596.* ἐπὶ δὲ εἰς ἄνδρας τετάρτῃ ἔρχεται.

§7. Τήρης δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς) Quam lectionem in textum ipsum
 admittere non dubitavimus, postquam *Marcellinus, Menaeus, Pal-*
merius & Bochartus Geogr. S. part. 1. lib. 3. cap. 2. p. 171. eam sta-
 bilitauerunt, atque sic in scripto etiam codice suo, inuenisse se testa-

σιλῆος, καθά φησι 58.) Θεόπομπος, δύο καὶ ἐννήκοντα ἔτων ἑταλεύθησεν. 59.) Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος, βασιλεὺς Μακεδόνων, 60.) περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ ὁ Δυσίμαχος, τραύμασι πολλοῖς περιέπεσεν. ἑταλεύθησεν ἔσθ' ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὡς περ 61.) ὁ συστραφεύμενος

gesimtum procedens, extinctus est. Antigonus, Philippi filius, altero captus oculo, rex Macedoniae, in Phrygia cum Seleuco & Lyfimachio pugnans, multis vulneribus confectus e vita migravit, anno aetatis octogesimo primo, prout commemorat Hieronymus, qui cum eo stipendia in bello meruit. Lyfimachus,

tur Graecinis. Odrysae autem inter Thraciae gentes nobilitate & potentia maxime floruerunt, de quibus consulendus V.C. Cellarius Grogf. antiq. II. 15. pag. 1329. Teres, illorum rex, praeter iam indicatos a viris doctis scriptores, diserte nominatur a Xenophonte de exped. Cyri lib. VII. pag. 411. αὕτη δ' ἦν οὐκ εἰς ἀρχὴν Μησαδῶν, ἀλλὰ τῆς τῷ Ὀδρύσει ἀρχαίᾳ τινός.

58. Θεόπομπος) Omnia de hoc historico occuparunt commentatores ad Longini sectionem 43. Meursius ad Hesych. Miles. pag. 185. ff. Petizonius ad Aellani var. hist. III. 18. p. 223. Vossius de hist. Graec. I. 7. De eius opere, θαυμασία in scripto, euoluendus Maussacus diss. Crit. pag. 387.

59. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος) Vnde & Cyclops cognominatus fuit. vid. Lud. Caclius Rhodiginus antiq. lectio. XXI. 38. pag. 838.

60. περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ - ἑταλεύθησεν ἔσθ' ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα) Appianus Alex. in Syriacis, p. 197. de Seleuco refert, quod duo maxima contra Macedonas igesserit bella, quorum prius intulerit Ἀντίγονῳ περὶ τῆς Φρυγίας, αὐτῷ μαχομένῳ, καὶ ἔπειτα ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονότι. In quo praelio occisum scribit etiam Cornel. Nepos XXI. 3. sed grandaeuum fuisse tacet.

61. ὡς περ ὁ συστραφεύμενος αὐτῷ ἱερώνυμος ἱστορεῖ) Ex miles, & legatus,

ταύμεν· αὐτῶν ἱερώνυμος
 ἱστέει, καὶ 62.) **Αντίμαχος**
 δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ
 πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ.
 ἔτος ὀγδοηκσὸν τετάρτῳ, οὗς ὁ
 αὐτὸς φησὶν ἱερώνυμῳ. Ἀντί-
 γονῳ δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
 τρίου, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου, τῷ
 μετὰ Φθιάδην. ἔτος τέσσαρα
 καὶ πενήντα Μακεδόνων
 ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ
 ὀγδοηκόντα, οὗς 63.) Μήδιός τε
 ἱστέει, καὶ ἄλλοι συγγράφαι.
 ἑμάλως δὲ καὶ 64.) Ἀντίπατρος
 ὁ Ἰσ-

machus, & ipse Macedonum rex,
 in pugna contra Seleucum occu-
 buit, vita ad annum octogesimum
 prouecta, eodem testante Hiero-
 nymo. Antigonus Demetrii filius,
 Antigoni vnoculi nepos, quatuor
 & quadraginta annos Macedo-
 niam rexit, viuendique modum
 fecit anno octogesimo, narrante
 Medio aliisque scriptoribus. An-
 tipater, patre natus Iolao, qui plu-
 rimu m

tus, & historicus fuit. *Diodor. Sic. lib. XVIII. p. 650.* Μετὰ δὲ
 ταῦτα ὁ Εὐμένης πρὸς τὸν Ἀντίπατρον πρεσβευτὰς ἀπέστειλε περὶ τῶν
 ἑμολογιῶν, ὅν ἦν ἡγούμενος ἱερώνυμος, ὁ τὰς τῶν διαδόχων ἱστορίας γε-
 γραφώς. Idem p. 654. haec fere repetit. Antigoni legatum ad
 Eumenum fuisse, discimus ex *Plutarchi Eumene p. 490.* Scripsisse
 de Successionibus tradit *Iosephus lib. I. aduersus Apionem p. 1050.*
 centum & XL. annos a tergo posuisse, Noster infra in enumera-
 tione historicorum τῶν μακεδόνων ἰσνῶι.

62. **Αντίμαχος**· -- ἔτος ὀγδοηκσὸν τετάρτῳ) Paullo infra hunc nume-
 rum *Isidori XVII. 1.* pugnam ipsius contra Seleucum recensens:
Lysimachus quatuor & LXX. annos patrias oras. Aetatem ad LXX.
 tantum annorum prorogasse arguit *Appianus Alex. in Syr. pag. 209.*
 ἰσδομηκόντῃς ὡν, σκατιούμενος καὶ μαχόμενος ἔτην.

63. οὗς Μέδιός τε ἱστέει) Scias velim, Medium notari Larissaeum,
 historicum, & cum Alex. M. militantem, *Strabo lib. XI. pag. 509.*
 Ἀντιγόνου φίλον. *Plutarch. in Demetr. pag. 396.*

64. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαύ) Bene *Gronovius* cum *Obsequens*: Antipater
 Iolao

ἰολαὺς, μέγιστον δυνάμεις, & ἱπποκρούσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἔτι ζήσας, ἐτελεύτα τὴν βίαν. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν κατ' αὐτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλεὺς, Ἀγύπτῃ μὲν ἰσχυρῶς ἐκράτει καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη. Ζὼν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν, πρὸ δυοῖν ἔτοσιν τῆς τελευτῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἱπικλήσιν, (55.) διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. 66.) Φιλαδέλφῳ.

rimum potentia valuit, multorumque Macedoniae regum tutelam egit, pariter anno octogesimo circumacto vitam finiuit. Ptolemaeus Lagi filius, inter reges aetatis suae felicissimus, Aegypti regnum tenuit in annum vsque aetatis octogesium supra quartum: viuus autem tradidit imperium, duobus ante mortem annis, Ptolemaeo filio, cognomine Philadelpho, qui e fratribus paternum nactus est imperium. Philae-

Iolao patre genitus; estque in eadem sententia *Vossius*, de hist. Gr. I. 10. pag. 61.

65. διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν) Adnotatio *Aemylis* MS. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita vertunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsequi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus paternum obtinuit imperium.* Erat enim Ptolemaei magni filius natus minimus, sed a patre successor constitutus. *Iustinus* XVI. 2. 15. (Ptolemaeus) *contra eius gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, eiusque rei rationem populo reddiderat.*

66. Φιλαδέλφῳ) Quod si illustris *Ez. Spanhemius* de usu & praestantia numism. dissert. IIX. pag. 511. seq. edit. Londin. vel maxime non monuisset, mutandum id nominis in *Φιλαδέλφῳ*, tamen hoc ex *Strabone* lib. XIII. pag. 495, *Appiano* de bell. Syr. pag. 209. aliisque constare potuisset.

λαίτηρ ⑥ δὲ, 67.) πρῶτ ⑥
μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργα-
μον ἀρχὴν, ἢ κατέχον, εὐνύ-
χος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἔτην γινόμενος. 68)
Ἀττάλος δὲ, ὁ ἐπακλυθεὶς Φι-
λαδέλφος, τῶν Περγαμηνῶν ἢ
ἄτος βασιλεύων, πρὸς ὃν ἢ
Σκιπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρα-
τηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκον-
τα ἔτην ἐξέλιπε τὸν βίον. 69.)
Μι-

letaerus, qui Pergami principatum
primus sibi vindicavit & retinuit,
cum fuisset eunuchus, vitam cum
morte commutavit octogena-
rius. Attalus, cui Philadelphi
cognomen adhaesit, & ipse Per-
gamenorum rex, ad quem etiam
Scipio Romanorum imperator
venit, duos & octoginta annos na-
tus, vivere desiit. Mithridates,
rex

67. πρῶτος μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, ἢ κατέχον) Et hic
versionem immutauimus, quae olim haec erat; *primus tenuit &*
possedit. Potius conditor fuit regni Pergamenorum, quod sibi
primus acquisiuit, acquisitumque tenuit, & fratris filio Eumeni re-
liquit. Adhaec, ἢ περὶ Πέργαμον ἀρχή est ipsum imperium Perga-
menum, circumlocutione Attica, quam & in nominibus homi-
num propriis & regionum locorumque adhibent. Priora nil huc
faciunt, quare non tangimus. Posterioris ordinis haec sunt. Τὰ
περὶ τὸ ἱερὸν est *templum* in *Heliodor.* VII. 11. pag. 320. τὰ περὶ τὴν
χωρὴν *regio*, apud *Isocratem* in *Areop.* ab initio, τὰ περὶ Κύπρον, ἢ
Φοινίκην, καὶ Κιλικίαν, *Cyprus, Phoenicia, Cilicia*, apud eundem orat. ad
Philippum p. 244. Hoc autem Pergami regnum adeptus est Phile-
taerus, εὐνύχος ὢν, utpote Lysimachi gazae custos, pro antiquo-
rum consuetudine, qui maximis officiis praeficiebant eunuchos,
quos orientis regum ὀφθαλμοὺς καὶ ἀκουὰς elegantissime vocat *He-
liod.* lib. VIII. cap. ult. pag. 405.

68. Ἀττάλος) De variis Pergamenorum regibus, Attali nomen
gerentibus, vide magnum *Scaligerum* can. *Isagog.* lib. XIII. p. 320.
321. & *Clar. Cellarium* hist. antiq. pag. 50. seq.

69. Μιθριδάτης -- ὁ πρῶτος γινόμενος Κτιστής) Quemadmodum quis
E dicitur

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασι-
λεύς, ὁ προσαγορευθεὶς Κλισίης,
Ἀντίγονον τὸν μοι Φθαλλμον
70.) φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἱτα-
λεύ-

rex Ponti, cognominatus Clitēs,
Antigonum vnoculum fugiens, in
Ponto mortuus est aetatis anno
quarto & octogesimo, sicut Hie-
rony-

dicitur πόλιν κλίσαι, urbem condere, qua locutione Arrianus fre-
quentissime utitur in libris expedit. Alexand. M. pag. 91. 313. 314.
350. 351. 406. & vrbs ipsa vocatur κλισμα pag. 126. 313. 315.
eius a quo condita, sic κλισίης; conditor est. Κτισέν autem la-
tins patet quatenus latinum condere. Nam non solum de solo, sed
etiam de superficie dici potest, ut κλίσεν ἰθύν, χώραν, regiones &
prominencias, colonias: condere vero de superficie duntaxat, non enim
potest dici condere insulam, aut regionem aut provinciam, sed urbes
in provincia aut in insula, verba sunt Maussaci ad Plutarchum de
fluminibus pag. 249. quo cum paria sentit. Vossius de histor. Gr.
IV. 5. pag. 450. Eiusdem, inquit, fuero κτισέν ἰθύν καὶ πόλειαν,
hoc est, libri de origine gentium, & urbium conditoribus. Ita enim
loqui malo, quam ut gentes ac regiones condi dicam: etsi non igno-
rem, apud Hieronymum in chronico Eusebiano legi: Bithynia con-
dita a Phoenice, quod Graece esset ἐκτίσθαι. Adici Hieronymo
posset locus Suetonii in Octavio Augusto cap. 98. Ex deletis
vnum Masgabam nomine quasi conditorem insulae κτισέν vocare
consueverat, mox recitat Augusti versum de tumulo huius Masga-
bae: Κτισὺ δὲ τύμβον εἰσεὶ πύγμυτον. Hic etiam Insini locus
II. 6. a quo (Deucalione) propterea genus hominum conditum
dicitur. Noster ergo Mithridates Κτισὺς dicitur, utpote condi-
tor regni Pontici; cuius & successorum stemma habes in virorum
doctorum adnotatis ad Appiani Mithridatica pag. 411. & Cellarii
hist. antiqua pag. 219. seq.

70. φεύγων ἐπὶ Πόντῳ.) Tria haec vocabula inuicem coniungere &
sic interpretari suavit. Gronovius: fugiens in Pontum, non satis
recto consilio, cum vix Graeca talē sensum patiantur. Nec
iuuat

λευτήσε, βιώσας ἐτη τέσσαρα
 & ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυ-
 μος ἰσορεῖ, & ἄλλοι συγγρα-
 φῆς. 71.) Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο
 μὲν & ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἐτη,
 ὡς Ἰερώνυμος ἰσορεῖ. ἔδυνήθη δὲ
 Ἰσως καὶ ἐπὶ πλείον διαγενέ-
 σθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν
 μάχῃ (ωγήθησιν, 72.) ἀνι-
 σκολο-

ronymus & alii scriptores prodi-
 dere. Rex Cappadocum Aria-
 rathes, Hieronymo teste, duos an-
 nos & octoginta affecutus est, ac
 fortassis ad grandiorem aetatem
 peruenire potuisset, nisi viuis in
 pugna contra Perdiccam captus,
 in crucemque actus fuisset. Cyrus
 maior Persarum rex, vt docent
 Perfa-

iunat virum doctum locus ex Nostro, vbi προΐωμεν δὲ ἔδη τὴν
 ἐπὶ Κορίνθῳ. ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occur-
 rit, & reticetur ἰδὼν, & syntaxis tota alia est, & haec verbptum
 inuens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene
 ἐπὶ cum secundo casu effertur; at nostrae constructionis alia est
 necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum inuol-
 uit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ἔξη ἀναφύγειν in
Αἰριαπὶ διαβάσει lib. III. pag. 201. & S. Matth. XXIV. 16. quod
 alias etiam eis τὰ ἔξη, ac πρὸς τὰ ἔξη φεύγειν dicitur. De ipsa
 Mithridatis fuga videndus *Appianus Alex. l. c. pag. 303.*

71. Ἀριαράθης) Historia extat in *Diod. Sic. XVIII. 16. l. Appiano pag.*
302. & obiter in *Iustino XIII. 6.*

72. ἀνίσκολεσθαι) Crebentime vitur hoc verbo Noster. Loca
 non requiramus, sed indice monstrabimus digito. Reperiuntur
 illa in iudicio vocalium *pag. 50.* in Timone *pag. 174. 177. 178.* in
 Contemplantibus *p. 352. bis,* in Remiscentibus *p. 390.* in Ty-
 ranno *p. 417.* in Ioue confutato *p. 125.* in Ioue tragoedo *p. 139.*
 in Philopseude *p. 346.* & De morte Peregrini *p. 566. 568.* Appia-

σκαλαπίσθῃ. 73.) Κύρθ δὲ Persarum & Assyriorum cippi,
74.) ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ quibus etiam suffragari videtur
παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περ- Quesicritus, qui de rebus gestis A-
σῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι, οὗτος ἔ- lexandri magni scripsit, singulos
75.) requi-

nis d. l. in eadem historia vice eius ponit ἐπιμασε, quod idem
valet cum verbo nostro, monstrante *in*so *Lipso* de *Cruce* l. 4. pag.
16. 17.

73. Κύρθ δὲ -- ὁ παλαιός) Obiit μάλα πρῶβύτης, dicit *Xenophon*
Cypri. lib. VIII. pag. 233. & mox Cyrus ipse in ultima oratione,
ad filios & amicos habita, pag. 234. ita de se: τῶν γῆρας ὑδρα-
ποτε ἡθόμην τῆς ἐμῆς νεότητος αἰδένεσθαι γινώσκων. Verum de
eius morte varia narrant scriptores. *Adi Cellarium* hist. antiq.
pag. 14.

74. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι) *Antonius Aemilius* in notis MSS.
ita: ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero
lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Julio Pol-
lucio* lib. III. sec. 85. pag. 309. Nam his, aeque ut tabulis aeneis, in-
uenta artium, resque notatu dignas, inscribebant veteres Babylo-
nii, Aegyptii, Graeci, Romani, de quibus omnibus *Holstenius* in-
spice ad *Porphyrum* de vita *Pythagorae* pag. 5. seq. & iunge *Reine-
sius* variat. l. c. I. 12. pag. 97. *Fruetius* Demonstr. Evang. propos.
IV. cap. 2. §. 14. pag. 82. seqq. *Marsham* canonem chron. ad secul.
XV. pag. 418. in primis vero cum laudis praefatione semper no-
minandum *Fabricium* biblioth. Gr. I. II. pag. 73. seq. Idem constat
de Sinensibus, ac populis septem subiectis trioni; illorum quod-
dam huius generis monumentum, post *Athanas. Kircherum*, cum
orbe erudito fecit commune *Andreas Mullerus*, *Greiffenbadius*,
Berolini 1672. horum vero *Ranae*, vel ex *Olai Wormii* litteratura
Runica innotuerunt omnibus. Quin & illi, qui officio defuncti
erant publico, facta sua στήλῃ imprimebant, quod de *Lycurgo* ora-
tore refert *Plutarchus* in eius vita, sub finem.

75.) Ὀνησίκριτος, ὃ τὰ ἐπὶ
Ἀλεξάνδρῳ συγγράψας, συμ-
φωνοῖν δοκεῖ, ἐκείνῃ τῆς γνώ-
μης, ἐξήτει μὲν ἵνα ἕκαστον τῶν
φίλων μαθῶν δὲ τῆς πλείους
διφθαερμίας ὑπὸ Καμβύσῃ
τῷ υἱοῦ, ὁ φάσαντος Καμβύ-
σε κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνῳ
τῶντα πεποιμέναι, τὸ μὲν τι
πρὸς τὴν ἀμύνην τῶν υἱῶν δια-
βληθείς, τὸ δὲ τι, οἷς παρὰ το-
μύται αὐτὸν αἰτιασάμενος,
αἰθυμίας ἐτελεύτα τὸν βίον.
76.) Ἀρταξέρξης, ὃ Μνήμων
ἑταίρευσεν, ἐφ' ᾧ Κῦρ ὃ
ἀδελφὸς ἑταίρευσετο, 77.)
Βασί-

requirebat amicos, quorum cum
plurimos a Cambyse peremptos
esse cognouisset, affirmaretque
Cambyses, talia se illius mandato
patrasse, partim ob filii crudelita-
tem calumniis petitus, partim
ipsum tanquam legis violatorem
incusans, dolore exanimatus vitae
valedixit. Artaxerxes, qui Mne-
monis cognomen habuit, aduer-
sus quem Cyrus frater exercitum
duxit, regnans in Perside morbo

ex-

75. Ὀνησίκριτος) Philosophus fuit, ex Diogenis Cynici contuber-
nio, *Plutarchus* in *Alex.* pag. 701. etiam historicus, ut ex eodem
pag. 691. patet, aliisque sedulo nominatis a magno *Vossio* de histor.
Gr. l. 10. pag. 59. 60. nec non gubernator nauiculæ fuit ostenden-
te *Iac. Gronovio* ad *Attriani* VL 2. pag. 237.

76. Ἀρταξέρξης ὃ Μνήμων) Plane ut Noster ex Dinone annos huius
Artaxerxis numerat, sic & *Plutarchus* consentit in extremo vitae
eius.

77. Βασίλειον ἐν Πέρσῃ ἐτελεύτησεν) Siue haec intelligas, quod in
Perside regnauerit, siue quod illic diem clausit ipse Persarum
rex, rara quidem est ea locutio, nec tamen sine exemplo. Nam &
Aelianus var. hist. l. 31. Persiae dominum scribit βασιλεὺς ἐν
Πέρσῃ, equitare in Persidem, quam lectionem & interpretationem
recte tuetur *Perizonius*, laudatus ideo a Cl. *Elphero* in obseruat.
sæc. ad Ioann. III. 39.

Βασιλευσαν ἐν Πέρσῃσι ἑταλεύ-
τησε τοσούτων, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν γινόμενον. ὡς δὲ 78)
Δείνων ἰσορῶν, τεσσαράκων καὶ
ἐννῆκοντα. Ἀρταξέρξης ἑτα-
λεῖτο Περσῶν βασιλεὺς, ἐν φησὶ
ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
79.) Ἰσίδωρος δὲ χαρσακηνὸς
συγγραφεὺς Βασιλευσαν, ἐτη
τρία καὶ ἐννῆκοντα βίαις, ἐπι-
βουλῇ τοῦ ἀδελφοῦ Γασίου Ἰδο-
λοφειήθη. 80) Συναρθουκλῆς
δὲ δὲ 81.) Παρθουαίων βασι-
λεὺς,

extinctus est, cumulatis sex &
octoginta annis, vel, ut Dinon au-
ctor est, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes alter Persarum rex,
quem patrum suorum aeuo Ili-
dorus Characenus historicus re-
gnasse affirmat, cum vitam ad ter-
tium & nonagesimum annum pro-
rogasset, insidiis fratris Gosthræ
peremptus est. Porro Sinarthochles
rex Parthorum, qui per nonagin-
ta

78. Δείνων) De hoc Vossius cit. opere lib. IV. cap. 8. pag. 460. & Perri-
zonius ad Aeliani VII. 1.

79. Ἰσίδωρος δὲ χαρσακηνὸς) Accuratissime de hoc agit Doduvellus
peculiari dissertatione, quam insertam inuenies tomo secundo
Geographorum Graecorum minorum, cura Cl. Hudsoni edito-
rum.

80. Συναρθουκλῆς) Diligenter notandum, quod de hoc Parthorum
rege, & statim de alio Mnascire, habet Noster; alibi enim vix no-
mina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scaliger
can. II. pag. lib. 3. pag. 316. pronuntiauit: Parthorum regem suc-
cessionem quandam ut texeret, multa de ingenio diuinare cogitur
Onufrius Panvinus - - Nos eiusmodi exemplum neque lauda-
mus neque sequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab
illis gestarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, con-
temnus: ut temerarium sit, quod annos imperarunt, asserere, quibus ne
ipsis quidem reges satis exploratos habeamus.

81. Παρθουαίων) Breuiter Suidas: Παρθουαίος, αὐτὸς τῶν. Plenius
Stephanus Byz. Παρθουαίος ἴδιος καὶ αὐτοῦ, ἵνα μὴ
φυγῇ,

λθὺς, ἔτος ὑδροκοσὸν ἤδη γε-
γονός, (ὅπ. 81.) Σακαυράκιον
Σκυθῶν καταχθεὶς βασιλεὺς
ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἐτη
ἑκτά. Τυγράνης δὲ ὁ Ἀρμε-
νίων

ta iam annos spiritum cœli hau-
ferat, a Sacauracis Scythis redux,
ad imperium accessit, septemque
annos regnavit. Tigranes Arme-
niorum rex, cui bellum intulit

Lu-

φυγόν, ἡ μετακίσαν ἐπὶ Μυδῶ. κληθὲν δὲ ὕτω παρὰ Μήδοις διὰ τὴν
φύσιν τῆς αὐτῆς διαμέτης γῆς, ἐλῶδus ἢ αἰγυῶδus ὄντα. Ptoleis
interpositis ait, Parthysæos a Parthis alios haud esse; λέγονται δὲ
Πάρθοι, ἢ Πάρθιοι, ἢ Πάρθουαῖοι, ἢ Πάρθουαῖα ἢ χώρας, quod vberius
probat *Salmasius* ad *Solinum* pag. 1196. Et sane Πάρθουαῖοι sac-
pissime nominantur vel a solo *Arriano* exped. Alexandri M. pag.
179. 205. 207. 208. & seqq. itemque p. 352. edit. Blancard.

82. ἀπὸ Σακαυράκιον Σκυθῶν) Si genuina lectio est, populus ille
Scythiæ non obiter audiendus, quod aut tara aut nulla plane
apud alios offendamus eius vestigia. Nempe enim suo iam tem-
porē *Plinius* VI. 17. scripserat de Scythiis: *multitudo populorum*
innumera, & paullo post: *nec in alia parte maior auctorum incon-*
stantia: credo propter innumeras vagaque gentes. Rursum lib. IV.
cap. 12. *Scytharum nomen viquequaque transit in Sarmatas atque*
Germanos. Nec aliq. prisca illa durans appellatio, quam qui
extremi gentium harum ignoti prope ceteris mortalibus degunt. Sin
modica manu eget locus, facilis est Σακαυράκιον mutatio in Σακ-
καὶ Ἀρμένιον, qui norissimi olim e Scythiis, *Plinio* τῷ 82. VI. 17.
celeberrimi eorum *Sacæ*, *Massagetae*, *Dabæ*, *Essedones*, *Arinæ* &
vel vno forsitan nomine legi possit *Χαυραῖον*, qui inter Scythiæ
gentes locantur a *Ptolemaeo*. Verum hæc omnia in medio re-
linquimus. In mentem venerunt, scribit illust. *Steinbeilins*, Σα-
καυραῖοι, gens Scythica apud *Strabonem* LII. p. 593. qui potissimum
cum his convenire videntur, nam ab hac gente *Uracus* *Bactrianæ*
ademptam fuisse refert.

83. πρὸς

πῶς βασιλεὺς , 83.) πρὸς ὃν
Λέκυλλος ἐπολέμησε, πάντα ἔ-
σγδοήκοντα ἔτων ἑτελεύτα ἰσ-
τα. 84.) Ὑπασίνης δὲ ἰ
Χάρας-

Lucullus , quinto & octogesimo
aetatis anno morbo sublatuſ est.
Spasinem , Characi & regionum
rubro mari adiacentium regem,
anno

83. πρὸς ὃν Λέκυλλος ἐπολέμησε) Fufe hoc bellum exponit *Plutar-
chus* in vita Luculli pag. 507. seqq. ut alios consulo taceam.

84. Ὑπασίνης δὲ ἰ Χάρας) Non ita, ut par erat, tractatum ab
interpretibus locum animaduertit *Menagius*, cui Χάρας Πασίνυ,
Susianae oppidum, commodum venerat in mentem. Ante quem
Gallorum doctissimum, turpe heic subesse vitium vidit *Paulus
Leopardus* emendationum VIII. 2. rescribens, Σπασίνης δὲ ἰ Χά-
ρακος, & conuertens, *Spasines autem Characi* ἔς locorum circa *Ery-
thraem rex*, sicuti iterum mox pro, ἰ μὲν Ὑπασίνην restituens
Σπασίνην. Recte vterque. Nam & Susianae oppidum est Χάρας,
& qui nomen ei imposuit, Spasines rex fuit. *Plinius* VI, 27. *Cha-
rax oppidum Persici sinus -- conditum est primum ab Alexandro
magna, qui --- Alexandriam adpellari iusserat --- postea Antio-
chus restituit quintus regum, ἔς suo nomine adpellauit. Iterumque
infectatum, Pasines, Sogdonaci filius, rex finitimorum Arabum, op-
positis molibus, restituit, nomenque suum dedit. Qui rex Spasines
a quibusdam, Pasines a ceteris salutatur; in qua contromersia lau-
do iudicium Cellarii Geograph. antiq. III. 19. pag. 800. Mihi, in-
quientis, videtur utrumque, pro dialecti varietate probum esse, ut
prosthesis sit, sicut μικρός & συμμέρος. Pro Spasine tamen stat illustr,
Steinbecker, ita scribens: Spasinae Characenorum regis memoria sa-
tis nota est, cum ἔς urbi Σπασίνυ χάραξ ab eo nomen tulerit, secun-
dum Stephanum pag. 679. meminisse huius etiam Isidorus Charac.
mansion. Parthie. p. 2. Apud Marcianum Heracl. peripl. p. 17. cor-
rupte legitur χάραξ Πασίνυ. Plinius etiam hist. nat. 6, 27. pag.
363. eodem errore Pasinem Sogdonaci filium hunc regem nominat.
Rectam lectionem sequitur Iosephus antiq. Iud. 20, 2. pag. 685; Σπα-*

elny

Χάρακος, καὶ 85.) τῶν κατ' ἐρυθρὰν τῶπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας, ἐτελεύτησεν. Τήραιος δὲ, ὁ μετ' Ὑπασινήν τρίτῳ βασιλεύσας, δύο καὶ ἐννήκοντα βίους, ἐτελεύτησεν νόσῳ. 86.) Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἐβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων, ἐβασίλευσεν. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυσίων, ἔξ ἡ ἐννήκοντα ἐξῆσεν ἐτη. 87) Μασσινισαῖς δὲ,

anno quinto & octogesimo morbus onere senectutis levavit. Teraeus, qui a Spasine tertius regno praefuit, cum per duos & nonaginta annos in vita commoratus fuisset, morbo interiit. Artabazus, qui septimus post Teraeum rex Characenorum exstitit, sexto & octogesimo anno reuersus a Parthis, imperauit: eiusque vitae spatium Mnascires Parthorum rex decē superauit annis. Masinissa Maurusiorum rex, vsura huius lucis per annos

ἐν Χάρακῳ. Iam satis, opinor, patebit, Ὑπασινῆς amplius minime admittendum.

85. τῶν κατ' ἐρυθρὰν τῶπων) Etiam hinc constat, veram esse quam de mari rubro protulit primum & aperuit sententiam clar. *Relandus* dissert. miscell. parte I. diff. 2. docens, non solum Arabicum sinum eo nomine designari, sed vastum quoque illud mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam aluit; sinum porro Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum.

86. Ἀρτάβαζος -- ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν) Si hic Artabazus alius non est ab eo, cuius mentio in *Curtii* VI. 5. diutissime inter mortales vixit; quippe qui XCV. aetatis annum agens, tradidit se Alexandro M.

87. Μασσινισαῖς -- ἐννήκοντα ἐβίωσεν ἐτη) Scribitur hoc nomen proprium etiam *Μασσανιάσης* apud *Appianum* in Pun. saepissime, & *Μασκιδίσης* apud *Suidam*. Inter eos, qui longi fuerunt aevi homines, collocat eum *Plinius* VII. 48. hac de causa, quod sexa-

δὲ, Μαυριαν βασιλεὺς, ἐπὶ τῇ
 ποταμῷ (Βίβλιν 17, 89.) Ἀσαν-
 δρος δὲ, 89.) ὁ ὑπὸ τῷ Θω-
 Σε-

annos nonaginta gauisus est. Asan-
 der a diuo Augusto, pro gentis
 praefecto, rex Bospori renuntiatus,
 nona-

ginta annis imperio praefuerit. Per nonaginta annos mundi in-
 colam, cum Nostro, facit *Appianus l. c. pag. 107. & Suidas*. Ma-
 rem XC. annis, epitome *Liuiana lib. L. & Valerius Max. Vill. 12.*
 haec notatu digna promens. *Siciliae rector Hiero ad nonagesi-
 mum annum peruenit. Masanissa Numidia rex hunc modum
 excessit, regni spatium sexaginta annis emensus, vel ante omnes
 homines robore senectutis admirabilis -- Veneris etiam usm ita
 semper viguit, ut post sextum & octogesium annum filium gene-
 rarit.*

88. Ἀσανδρος) Non poenitebit inspexisse *Spanhemium* de vsu & praest.
 numism. diss. VIII. pag. 488.

89. ὑπὸ τῷ Θω Σεβαστῷ) Augustus in Pergamenorum, Amphipo-
 litarum & Sidoniorum numis vocatur Θω, ostendente *Spanhe-
 mio l. c. dissert. III. pag. 242*. Noster infra in hoc ipso tractatu: ὁ
 καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῷ Θω. Iterum: Ἀποδέδο-
 γος δὲ ὁ Παργαμηνὸς ἦν τῷ Θω Καίσαρος Σεβαστῷ διδάσκαλος γενέ-
 μως. Hadrianus ac Traianus Θω in veteri inscriptione apud
Sponium itiner. part. I. pag. 110. Idem, addito etiam Nerua, in
 eiusdem *Miscellaneis* eruditae antiquitatis pag. 354. Θω adpel-
 latione veniunt. Θω Οὐισπασιανὸς ibidem pag. 353. Θω Μαί-
 κος in *Luciani Pseudom. pag. 775*. Mithridatem, Phraaten,
 Chostoen, Perfarumque reges, Ptolemaeum quoque Philometo-
 rorem, Antiochum IV. Demetrium I. Soterem, Demetrium II.
 vulgo Nicatorum, Θω nuncupatos fuisse probauit *Spanhemius*
 d. I. diss. VII. pag. 419. cui adde *Vaillantium* in regibus Syriae.
 Ac videtur epitheton istud ob fortia facta datum. De Iulio Cae-
 sare *Diodorus Sic. lib. I. pag. 4.* ὁ διὰ τὰς πράξεις προσαγορευθεὶς
 Θω. etiam ob beneficentiam, aut causas non multum dissimi-
 les.

Σεβαστὴ ἀντὶ ἐθνάρχῃ βασι-
λεὺς ἀναγορευθεὶς Βορσπύρῃ,
περὶ ἐτῆ ὧν ἐνεγκλοντα ἰσπο-
μαχῶν ἢ πελομαχῶν ὑδενὸς
ἤτλων ἰφάνη. ὡς δὲ ἐν τῷ 90.)
τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβονίῳ
προσθεμίνον, ἀποκαθήμενος σι-
τίον, ἐτελεύτησε, βίως ἐτῆ τρία,
ἔνεγκλοντα. Γίαντες δὲ, ὡς
Φυσικ

nonagesimo anno proximus, e-
questri pedestrique pugna nulli
secundus fuit; vt autem vidit eos,
qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant, cibo ab-
stinens diem sum obiit, cum ad
tres & nonaginta annos vitam
prorogasset. Goesius Isidori Cha-
raceni,

les. Exempla prostant in *Huetii Demonstr. Euang.* propositio-
ne 9, §. 18, pag. 53, seq. Quandoque *Iouis* nomen tributum ho-
minibus, *Ξεξῆς δ' τῶν Περσῶν ζῶς*, dixerat Gorgias Leontinus,
quem digne ridet *Longinus περὶ ὑψους* scil. 3. pag. 2. Tamen ita
Oppianus, qui *Cyneg.* l. ineunte, imperatorem Antoninum Septi-
mii Seueri F. vocat *Ἀυτοῦ τοῦ γλυκεροῦ θάλαρος*. Et reges antiqui
promiscue adpellati *Ioues*. Τὸς βασιλεῖς δ' ἀνέκαθε Δίας ἐτάλυν
πάντες, ex *Tzetza* adducit *Natalis Comes Mythol.* II. 1, p. 79. & in
rationes inquirat. Quid vero de homine Christiano, quamuis
Romanae ecclesiae antistitem adorante, statuendum, qui Papam
suum *Iouis* nomine voluit ornare? Est is P. *Ioannes Weinkens*, qui
in *Nauurchia Seligenstadiana*, siue fundatione abbatae Seligen-
stadiensis, *Frankfurti* 1714. edita, & sermone quidem *vinado*,
de *Bonifacio IX.* scribere haudquaquam dubitavit

----- *Latiae Bonifacius aulae*

Iupiter.

90. τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ) Amplectimur *Palmerii* versionem. Placet
nihilo secius adponere, quod *Aemilius* ad suum codicem nota-
uit: *Videntur intelligi milites, ὑπὸ cum dasino interdum sub di-*
sione vel imperio esse. hic, qui sub consistiis, vel sub confugentibus,
vel inter eos continebantur. Idemque statim ad *πρωτοτύπος* haec
adpingit: *addo, adicio, adiungo.*

φητι, 91.) Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς , ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας
92) ὁ Μάνων τῆς αἰγυπια-
φύρου βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα
καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν , ἐτε-
λεύτησε νόσῳ. 93) Βασιλέας
μὲν ἔν τούτοις ἰσχυρέασι μα-
κροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

raceni, (vt ipse hoc commemorat)
tempore, rex Omanorum, regio-
nem thuriferam inhabitantium,
quindecim supra centum annos
natus, morbo absumtus est. Atque
tot quidem reges longaeuos com-
memorauerunt, qui ante nostram
aetatem vixere.

X. Ἐπεὶ δὲ ὁ φιλόσοφος,
καὶ

X. Posteaquam vero & Philo-
sophi,

91. Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς) Respice retro ad pag. 38.

92. Μάνων) Praeclare illustris Cuperus, quem in versione nostra se-
cuti sumus, restituit Graeca, & Latina dedit emendatiora, dum &
Ὁμάνων correxit, & integrum locum transtulit : *Goasum vero,*
Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem
thuriferam colunt, rex. Certiora haec sunt prae iis, quae habet
Aemilius in notis MS. Puto locum corruptum esse. Et fortasse gi-
guendi casus nominis populum denotantis positus fuit a Luciano, Ἰὼν
Μάνων τῆς Ἑβ. Namque Omanorum mentio passim exstat, non
item Manorum.

93. Βασιλέας) Attice, pro βασιλεῖς. Antiqui enim Attici accusa-
tios nominum in eis non contrahebant. *Moeris* Atticista pag.
23. ἰσπίας, βασιλέας, ἀλίς, μακρῶς, Ἀττικῶς. Et statim : ἰσπίας,
μακρῶς, Ἀττικῶς, βραχέως, Ἑλληνικῶς. Multa congeffit exem-
pla *Oracinius* ad Nostri Soloeicistam pag. 753. seq. Adde *Ae-*
lianum hist. animal. XII. 41. pag. 738. ἐποσὶν ἀμφορίας δεχομένης
ἡ μέσος ἔστι. Sic ἰσπίας in *Aristoph.* Nub. v. 120. 553. & γυνίς τι-
μῶν, in *Plutarchi* instit. puer. cap. 9. & βασιλέας ibid. cap. 2. nec
non supra apud Nostrum pag. 32. ἐπιτροπονείσας πολλὰς
Μακεδόνων βασιλέας. Et sectione VIII. οἱ συνάψαντες τὰς λοιπὰς
βασιλέας. Sic etiam βασιλέας dixit *Herodianus* II. 4. p. 75. & III.
21. pag. 164.

ἢ πάντες 94.) οἱ περὶ παι-
δείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν ποι-
ῶντες ἡτοὶ ποιῶμενοι ἑαυτῶν, οἱ
μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀναγρά-
ψαντες ἐν ταύταις τὰς ἰσορρομίας,
ἐκ πρώτης γε φιλοσόφους. 95.)
Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης,
96.) ἐτῶν γεγενηὲς τεσσαράων
καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς,
ἔτα-

sophi, & omnes qui ingenuis arti-
bus exercitati fuerunt, adhibita sui
cura ad multam senectutem pro-
cessere, age, percenreamus etiam
ex illis, quos historiarum monu-
menta seruarunt, & primo qui-
dem loco philosophos. Demo-
critus Abderita, cum quartum &
centesimum ageret annum, inedia
sibi

94. οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες) Noster exordio huius tractatus p. 7. ἀνδρὶ
περὶ παιδείαν ἔχοντι. Et περὶ ᾧδὴν ἔχεν, in dial. Veneris & Cupi-
dinis, & in *Αττιανο* de expedit. Alexand. M. I. 11. Alibi, οἱ περὶ παι-
δείαν vel nude, vel cum addito participio ὄντες, διατρέποντες.

95. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης) Hic est ille Democritus, qui risu
excipiebat omnia, & quem vicissim ridet Noster in vitar. auct.
pag. 378. quem toties laudat *Aelianus* cum in varia hist. IV. 20.
cum in praestanti de animalibus opere, lib. XII. capp. 16. 17. 18. 19.
20. eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens;
qui insuper scrutatus res naturae omnes, sacris initiatus fuit Aegy-
ptiacis ab Ostane in templo Memphitico, ut ex *Synesi* arte ma-
gna, eiusque initio, liquet; qui seipsum oculis priuasse, & Hippo-
crati opera ab insania liberatus dicitur, quod tamen in fabula-
rum censum & ab aliis relatum est, & non ita pridem a V. C.
Heumanno, in Actis philosophorum, parte IV. pag. 670. seqq.
Ceterum de hoc Democrito multa in *Laetio*, *Vossio* de hist. Gr.
IV. 2. pag. 437. & *Borrichio* de Hermetis, Aegyptiorum & Chemi-
corum sapientia cap. 3. pag. 68. ff.

96. ἐτῶν γεγενηὲς τεσσαράων καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἰταλῶτα)
De mortis genere non consentiunt auctores, nec etiam de nire-
to annorum vitae; qui paucos ei tribuunt, XC, numerant. Adi

τελευτῶ, 97.) Ξενόφιλος δὲ ὁ
 μουσικός, ὡς φησιν 98.) Ἀριστό-
 ξενος, προχρὸν τῇ Πυθαγόρου
 φιλοσοφίᾳ, ὡς τὰ πάντα, καὶ
 κατὸν ἴτη Ἀθήνησιν ἐβίωσα.
 99.) Σόλων δὲ, 100.) Θέταλῃ,
 καὶ 1.) Πιττακὸς, αἱ τινες τῶν

2.)

fibi mortem conscivit. Xenophi-
 lus Musicus, narrante Aristoxeno,
 Philosophiae Pythagoricae addi-
 ctus, quintum & centesimum an-
 num supergressus, Athenis vixit.
 Quin & Solon, & Thales, & Pitta-
 cus, ex septem illis, quos voca-

runt

Menagium ad Laetii IX. 43. pag. 409. & viros doctos ad Laetan-
 cii III. 19. Cum Lucianea narratione conveniunt, quae *Phlegon*
Trallianus scribit de Longaevis cap. 2.

97. Ξενόφιλος κ. τ. λ.) Liquidus est *Valerii Max.* VIII. 13. locus, *Bien-*
nio minor (quam Gorgias Leontinus, qui ad CVII. peruenit annum)
Xenophilus Chalcidensis, Pythagoricus, sed felicitate non inferior; si-
quidem, ut ait Aristoxenus musicus, omnis humani incommodi ex-
pers, in summo perfectissimae splendore doctrinae extinctus est. Lu-
 culenter etiam *Plinius* VII. 50. *Pro miraculo & id solitarium reperi-*
tur exemplum, Xenophilum musicum centum & quinque annis vixisse
sine ullo corporis incommodo. Mentio huius musici fit quoque ab
Aeliano de animal. II. 11. pag. 87.

98. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, viden-
 dus est *Rittershusius* ad Malchi vitam Pythag. pag. 5.

99. Σόλων) *Mentis* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa
 eius vita, cumulatim vndique veterum testimoniis, disserit:

100. καὶ Θέταλῃ) Conspirat cum Luciani calculo *Synceus* in chron.
 Verum *Apollodorus* anno LXXVIII. & *Soficrates* nonagesimo ad
 plures eum abiisse volunt apud *Laetium* I. 38. qui γηραιὸν vocat.
 Attigisse annum XCII. contendit *Stanleius* in Solone, cap. 12.

0. Πιττακὸς) Fide *Laetii* I. 79. ultra LXX. annos perduxit vitam.
Suidas LXXX. ei adscripsit.

2. τὰς

2.) κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν
ἐγένοντο, ἐκατὸν ἑκατος ἔχον
ἔτη. 3.) Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στωικῆς
φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἐκ τῶν καὶ
ἐνεκήκοντα. ὃν φασιν εἰσερχό-
μενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
προσπαύσαντα, ἀναφθίγγασ-
θαι, τί με βοᾷ; ἢ ὕπο-
στρίψαντα οἰκάδι, ἃ ὀπαρχίμω-
ρον τροφῆς, τελευτήσας τὸν βίον.
4.) Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
μαθητὴς, καὶ διαδοχός, ἐν τῷ
καὶ ἐνεκήκοντα ἔτος γεγονώς
ἔτη, 5.) Φῶμα ἔχον ἐπὶ τῷ
χάριτι.

runt sapientes, singuli annis sae-
culi tempus aequauerunt. Zeno
autem, Stoicae Philosophiae prin-
ceps, octo & nonaginta annis cur-
sum huius vitae perfecit. eum
aiunt, cum in publicum proce-
dere voluisset, pedemque impe-
gisset, elata voce exclamasse, *quid*
me vocas? ac mox domum reuer-
sum, inedia vitam sibi ademisse.
Cleanthes Zenonis discipulus &
successor, cum aetatem ad nonum
& nonagesimum annum proten-
disset,

2. τῶν κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubita-
re videtur Noster. Et sane, nec quoad numerum, nec nomina,
nec artes illorum & professiones, paria tradunt auctores, vid. *Phil.*
Carolus ad *A. Gellium* pag. 27. f. *Laertius* in historia septem Grae-
ciae sapientum, Gallice edita an. 1713. initio partis primae.
3. Ζήνων δὲ κ. τ. λ.) Mortem Zenonis Cittiei ad eundem plane mo-
dum describit *Laertius* VII. 28. nec in computandis vitae annis
recedit a Nostro, quamvis aliter Persaeum existimare, & pauciores
nummerare annos, indicet, quem proinde confutavit *Stancius*.
4. Κλεάνθης) Si *Laertium* VII. 176. audias, LXXX. annos in vi-
ta vidit; sed a Luciani sententia stat *Valerius Max.* VIII. 7. qui ad
undecentesimum annum assentia cura erudiensium auditores Clean-
them introducit.
5. Φῶμα) Scholiastes Nostri exposuit *ψυδράκιον*, *ψόμα*. Prius est
apud *Smidam*, posterius apud *Phanorinum*. Videndi de hac voce
& re simul *Celsus* V. 28. pag. 347. seq. *Initius Pollux* IV. 190. *Dis-*
sericus iatreo *Hippocr.* pag. 1378. seq. 6.

χάρις. καὶ 6.) ἀποκατε-
ραν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ'
ἐταίρων τινῶν γραμμάτων,
προσνευγκόμενος τροφῇ, &
πράξας περὶ αὐτῶν ἡξίων οἱ φίλοι,
δοξαζόμενος αὐτῇ τροφῇ, ἐξέ-
λιπε 7.) τὸν βίον. 8.) Ξενο-
φάνης δὲ ὁ Δεξιῆος μὲν υἱός, Ἀρ-
χε-

disset, tuberculum in labiis habuit.
Is, cum fame perire constituisset,
allatis a quibusdam amicis ei lit-
teris, degustavit cibum, atque ea,
quae familiares petierant, execu-
tus est; ubi vero cibum denuo
capere recusavit, ad plures abiit.
Xenophanes Dexini filius, Arche-
lai

6. *δοξαζομένων*) Hoc est, ἐκ τὸν λιμῶν ἢ ἀγχόνην ἐξάγων, ut vulg
Scholias ad hunc locum, & *Smidas* in Ἀποκατερήσαντα. Verum
quod de laqueo dixit uterque, in dubium vocatur merito ab
Henr. Stephano thesauri tomo II, col. 1598. Exstabat titulo ἀπο-
κατερεῖντος olim *Philemonis* comoedia, ut ex eius fragmentis *pag.*
292. patebit. Vtitur & *Polyaenus* VIII. 32. p. 769. Πορτία τὸ μὲν
πρῶτον ἀποκατερεῖν ἐποικίζετο. Vertente Iusto Vulteio: *Porcia*
primam quidem inedia vitam finire conabatur. Eodem sensu est
apud *Dionem* p. 440. διέφθειρεν αὐτὴν *δοξαζομένησα*.

7. ἐξέλιπε τὸν βίον) Plene & integre, uti supra p. 33. de Attalo: δύο &
ὀγδοήκοντα ἔτην ἐξέλιπε τὸν βίον. & infra de Isocrate: & ἰσπανὴν
ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον. *Alciphron* lib. III, ep. 28.
κίερε καὶ βρόχον τὸν βίον ἐκλιπῶν. Nonnunquam ὁ βίος venustate
aliqua reticetur. *Dionysius Halic.* lib. IV, p. 238, ὅταν ἐκλιπῶσιν οἱ
λαβόντες (τὴν ἀρχήν.) *Αττιανὸς* exped. Alex. Magni VI, 25. διέφθ
ἀποθανεῖν αὐτὸς ἢ ὑπὸ καμᾶτι ἐκλιπόντας, *Zosimus* l. 70. οἱ δὲ,
πράξας & μετὰ τὴν πληγὴν εἰς τινὰς τῶν συνόντων αὐτῷ τὰ ἀνήκεστα,
μόλις ἐξέλιπε.

8. Ξενοφάνης) *Diligentia Menagii* ad *Laetium* IX. 18. nil nobis
fecit reliquum. Non unum & nonaginta annos, sed centum am-
plius vixisse, quorundam auctoritate nixus, arbitratur celeberrimus
Fabricius bibliorth. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in notis ad *Sex-*
tum *Empiricum* adu. *Grammat.* I. 12. p. 270. nonaginta amplius
annos ex mente *Laetii* & *Luciani* eidem attribuit.

χελαιν δὲ τῷ φυσικῷ μαθητῇ,
 ἐβίωσεν ἑτη ἑν, καὶ ἐνιήκοντα.
 9.) Πενεκράτης δὲ Πλάτωνος
 μαθητῇ γινώμενος, τίσσεσσι
 καὶ ὀγδοήκοντα, 10.) Καρνεά-
 δης δὲ, ὁ τῆς νεωτέρης ἀκαδη-
 μείας ἀρχηγὸς, ἑτη πέντε, καὶ
 ὀγδοήκοντα, 11.) Χρύσιππος,
 ἐν καὶ ὀγδοήκοντα, 12.) Διογέ-
 νης δὲ ὁ Σελευκίδης ὁπὸ Τί-
 γριος, σμικρὸς φιλόσοφος, ἑτη
 καὶ ὀγδοήκοντα, 13.) Ποσειδώνιος

lai physici discipulus, viuendi mo-
 dum fecit anno primo & nonage-
 simo. Xenocrates ex schola Pla-
 tonis, quatuor & octoginta viuen-
 do absoluit. Carneades, recentio-
 ris Academiae antistes, quinque &
 octoginta vixit; Chrysippus vnum
 supra octoginta ; Diogenes Se-
 leuciensis trans Tigrim, stoicus phi-
 losophus, duodenonaginta: Posi-
 donius Apameensis ex Syria, sed
 lege

9. Πενεκράτης δὲ -- τίσσεσσι καὶ ὀγδοήκοντα) Immo tres supra cen-
 tum annos viuendo exegit, secundum *Menysium* de Archonr. A-
 then, IV. 12.
10. Καρνεάδης -- ἑτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα) Ita & *Laertius*. Augetur
 numerus a *Valerio Max.* l. d. *Carneades laboriosus & diuturnus*
sapientiae miles ; siquidem nonaginta expletis annis, idem illi vi-
uendi ac philosophandi finis fuit.
11. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα) *Laertius, Suidas & Stantesius* LXXIII.
 annos expriment, ac *Valerius* a Nostro haud recedit : *Citiores,*
 inquit, *aetatis metas, sed non parui tamen spatii Chrysippi vna ac-*
tate flexis ; nam octogesimo anno coeptum, vnde quadragesimum lo-
gicῶν exactissimae subtilitatis volumen reliquit.
12. Διογένης δὲ ὁ Σελευκίδης ὁπὸ Τίγριος) Quo de praestantissimi Grae-
 ciae duumviri, *Menagius* ad *Diogenis* VI. 81. *Fabricius* Biblioth.
 Gr. III. 15. p. 402. s. De memorabili eius senectā nihil asseruatum
 est in antiquis, qui ad nos peruenerunt, auctoribus.
13. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμενὸς τῆς Συρίας) Consulendus de *Posidonio*,
 patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rho-
 di & philosophiam professus est Stoicam, & rem publicam rexit.
 magno numero indicabit *Fabricius* d. l. pag. 409,

21. Θ) ὁ Ἀπαμειύς τῆς Συρίας,
νόμος δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφος τε
αἷμα, καὶ ἱστορίων συγγραφεὺς,
τέσσαρα ἔθ' ἡγοῦντο. 14.)
Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς,
ὑπὲρ δύο καὶ ἑβδομήκοντα. 15.)
Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν ἧ
ἑβδομήκοντα. 16.) Ἀθηνόδοτος,
Σάνδωνος, Ταρσένος, Σωϊνὸς ὁ
καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καί-
σαρος Σεβαστοῦ τοῦ, ὑφ' οὗ ἡ
Ταρσένων πόλις καὶ φέρουμένη
φίσιθι, δύο καὶ ἑβδομήκοντα ἐτη
βίος, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρί-
δι. ἔτιμας ὁ Ταρσένων δῆμος
αὐτοῦ

lege Rhodius, simulque Philoso-
phus & Historicus, octoginta qua-
tuor: Critolaus Peripateticus, ultra
duos & octoginta. Diuiniſſimus
Plato vnum & octoginta, Atheno-
dorus Sandonis filius Tarsensis, &
stoicus, idemque diui Augusti Im-
peratoris praeceptor, ad cuius pre-
ces Tarsensium ciuitas vectigali-
bus leuata est, duobus & octo-
ginta annis vitae curriculum e-
mensus, in patria, fato functus est;
cui Tarsensis populus non aliter ac
heroi. anniuersarios honores ha-
bet.

14. Κριτόλαος ὁ περιπατητικὸς) Mitto te ad eundem illum virum
magnum, qui lib. III. 11. pag. 294. vna cum Perizonio ad Aelia-
num III. 17. pag. 210. de iuniore Critolao Phaselite agunt.

15. Πλάτων -- ἐν ἑβδομήκοντα) Tot anni dantur Platoni ex plero-
rumque sententia, quanquam nonnulli plures adsignent. Vnicus
Menagius ad Laetii III. 3. omnium instar videndus.

16. Ἀθηνόδοτος, Σάνδωνος, Ταρσένος, Σωϊνὸς, ὅς καὶ, &c.) Cuncta apud
Strabonem lib. XIV. pag. 641. ὁ δὲ τῷ Σάνδωνος -- Καίσαρος καθη-
γήσατο, καὶ τιμῆς ἐτυχε μεγάλης, κατιὼν τε εἰς τὴν πατρίδα ἤδη
γεραίος, κατέλυσε τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, κακῶς φερομένην ὑπὸ τοῦ
ἄλλων καὶ Βοήθου, κακῶ μὲν ποιητῷ, κακῶ δὲ πολίτῃ, &c. quae ibi ad-
nectuntur plura. Noster paullo post, ubi de Apollodoro Perga-
meno rhetore loquitur, hunc Athenodorum annos LXXX. na-
tum fuisse, denuo inculcat.

αὐτὸ κατ' ἔτος ἕκαστον ὀνομά-
μαι αἰς ἡμεῖς. 17.) Νέστωρ δὲ
ῥωϊκὸς ὄντα Ταρσῦ, διδασκαλὸς
Καίσαρος Τιβερίου, ἐτὴ δύο ἔ-
την ἡκοντα, 18.) Εὐνοφῶν δὲ
ὁ Γρύλλου, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ ἡκοντα
ἔβλαπεν ἐτὴ. Οὗτοι μὲν φιλο-
σίφων αἱ ἰνδοί.

· XI. Εὐγγραφῶν δὲ, 19.)
Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσι-
τη.

bet. Nestor, Stoicus Tarsensis,
Caesaris Tiberii praeceptor, per
duos & nonaginta annos mansit in
vita, Xenophonti, Grylli filio, vl-
tra nonaginta annos viuere datum
fuit. Habes philosophorum ce-
leberrimos.

XI. Ex historicis vero Ctesi-
bii diutissime actae vitae cente-
simo

-
17. Νέστωρ δὲ ῥωϊκὸς ὄντα Ταρσῦ) Cuius dicto loco memiait
Strabo.
18. Εὐνοφῶν) Nostrum sequitur, quoad aetatis annos, *Strabonius* ac
Fabricius Biblioth. Gr. ill. 4. pag. 71. A *Diodoro Sic. lib. XV. p. 497.*
ἑκατόντητος vocatur.
19. Κτησίβιος κ.τ.λ.) Nemo omnium ex longaeuis a Nostro recen-
sitis, si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis conse-
crata saecula pertinentes, demas, viuendo Ctesibium superauit, qui
vltra CXX. annos superstes in orbe fuit. Estque is terminus
vitae longissimus. *Pollio* in vita *Diui Claudii* post initium: *Do-*
ctissimi Mathematicorum centum & viginti annos homini ad vi-
uendum datos indicant, neque amplius cuiquam iactitant esse con-
cessum, etiam illud addentes, Moysen solum Dei, (ut Iudaeorum libri
loquuntur) familiarem. CXXV. annos vixisse: qui cum quaereretur,
quod iuuenis interiret, responsum ei ab incerto seruit numine, ne-
minem plus esse viuentum. Quo spectant illa Laertii diuin.
insti. II. 12. in fine: Auctores idonei tradunt, ad CXX. annos per-
ueniri solere. Adiunge Serrimum ad Aen. IV. 653. Ansonium in
Gripho, & in idyllio de aetatibus animalium, item Solonis &
Mimnermi versus apud Laertium I. 60. At vero haec felicitas
non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos. *Diferte*
Phlegon

τεσσαρων ἑτῶν ἐν περιπάτῳ
ἔτελευτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος
ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορίαις. 20.) Ἰε-
ρώνυμος δὲ, ἐν πολέμοις γενέ-
μενος, καὶ πολλὰς καμάντας
ἐπομείνας καὶ τραύματα, ἐξη-
σεν ἑτη τεσσαρεσθ' ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑννάτῃ
τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέ-
γει, ὃ θανυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα,
ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συν-
σείαις, & πᾶσι τοῖς αἰσθητη-
ρίοις μηδενὸς γινόμενον τῶν
πρὸς

fimo vigesimo quarto anno finem
imposuit, interque deambulan-
dum animam efflavit, memoran-
te in Chronicis Apollodoro. Hie-
ronymus, qui in bello versatus
multos labores ac vulnera susti-
nuit, ad quartum & centesimum
vixit annum, quod Agatharchi-
des historiae Asiaticae libro nono
docet, miraturque hominem, cu-
ius ad extremum vsque actatis
tempus cupide auditi fuerint ser-
mones, cuius etiam sensus omnes
pristinum in senecta robur, vna
cum

*Phlegon Trallianus cap. 2. de Longuevis: Κτησίβιος δ' ἱστοριογράφος,
ἑτη ἑκατὸν τεσσαρεσθ' ἐν περιπάτῳ δὲ ἔτελευτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς
χρονικοῖς διδύλακεν. Ad quae Menysius sic commentatur. Pter-
que ecce Apollodorum apertorem laudat; ergo commendat in altero.
Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tunc: οἱ αὖτ' ἑκα-
τὸν τεσσαρων ἑτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ῥογυαφάμενοι. itaque sine
ullo dubio corrigendus Lucianus scribendumque: ἑκατὸν τεσσαρων
ἑτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris evolue Fabricii biblioth. Gr.
III. 27. pag. 668.*

20. Ἰερώνυμος) Recurre ad sectionem IX p. 30. Nunc Phlegontem ad-
dimus i. e. ita scribentem: Ἰερώνυμος δ' συγγραφεὺς πολλὰς μὲν χρό-
νους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις
περιπεσὼν ἔτελευτησεν, βιώσας ἑτη ἑκατὸν τεσσαρεσθ' ἑκατὸν, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχί-
δης ἐν τῇ ἑννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis
opere videnda bibliotheca Gr. Fabricij I. I 8. pag. 207. seq.

πρὸς ὕψιστον ἑλλην. 21.) Ἑλ-
λαίνιος ὁ Λέσβιος, ὁ ὁδοῦντος
καὶ πέντε, καὶ 22.) Φερικύδης ὁ
Σύρος, ὁμοίως ὁδοῦντος καὶ
πέντε, 23.) Τίμαχος ὁ Ταυρο-
με-

cum bona valetudine conserua-
rint. Hellanicus Lesbicus octogin-
ta quinque annos a tergo ordina-
uit, ac totidem Pherecydes Syrus;
Timaeus Tauromenites sex &
nona-

21. Ἑλλάνιος ὁ Λέσβιος) Ab *Agathemere* Geogr. lib. I. pag. 2. ἀντὶ τοῦ
ἀντιστοῦ vocatur; & talem fuisse, coniiicimus ex innumeris eius scri-
tis, quae vbiuis laudantur, ac de quibus fuisse exponit *Vossius* de hi-
stor. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmus Worsb* in Taciani ora-
tionem ad Graecos pag. 5.

22. Φερικύδης ὁ Σύρος) Atqui Pherecydes Syrius inter gentiles theo-
logus fuit, ac multo antiquior altero Pherecyde Atheniensi histo-
rico, qui alias etiam Lerius dicitur, commonstrante *Vossio* IV. 4.
(contra *Suidam*, qui Pherecydem Atheniensem distinxit a Lerio,
quod video etiam a *Meursio* factum in notis ad Hesychium il-
lustrem pag. 212. & ad Helladii Besantinoi Chrestomathiam col.
969. seq.) in fineque capitis hanc de loco praesenti coniecturam
adferente: *Mirari autem subit, Lucianum, libello de Macrobiis,*
(vbi distincte primum de longaevis philosophis, exinde de historicis
longaevius tractat) *Pherecydem Syrum inter historicos refert. Sa-*
ne Pherecydem historicum veteres quidem, nunc Lerium, nunc A-
theniensem, vocant; sed Syrum, vel Syrum, nemo. Quare si lo-
quitur de Syrio, inter historicos, (deesse videtur non) erat numeran-
dus: sin de Leryda agit, Syrus nominari non potuit. An dicimus,
Syrum origine fuisse, sed habitasse in Lero atque Athenis? Sane hoc
si est, nihil mirum, si conterraneum suae genti vindicat Syrus ipse
Lucianus. Quod si vera est Vossiana de Pherecyde Lerio & A-
theniensi, tanquam eodem homine, opinio, in qua & Salmasius fuit
ad Solinum pag. 846. tunc pro Σύρος vel Σύρος, (nam utrumque
occurrit) in textu nostro legi posset Ἀέρος.

23. Τίμαχος ὁ Ταυρομενίτης) iam supra consideravimus hunc histo-
ricum, sectione IX. p. 28.

ρηνότης, & καὶ ἐνεήκοντα, 24.) Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἐτη λέγεται βιβλιοκίνησι. τὴν ἰσορίαν δὲ, τέταρτον ὁ ὀγδοηκοσὸν ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν, οἷς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. 25.) Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἑπτα κατέπεσε. καὶ ἐν τῷ νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. 26.) Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἐτη δύο, & ἐνεήκοντα,

XII.

nonaginta. Aristobulus Cassandreuus post nonagesimum annum decessisse traditur: is quarto & octogesimo aetatis anno historiam orsus est, quemadmodum ipse in operis sui vestibulo fateatur. Polybius Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo delapsus est, atque morbo inde contracto, anno octogesimo secundo vitae lumina liquit. Hypsicrates Amisenus historicus, multarumque disciplinarum peritia inclutus, per duos & nonaginta annos inter viuos numeratus fuit.

XII.

24. Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque editionem occupavit. De Aristobulo illo vide *Vossium* l. 10. p. 54. 55. & *Fabricium* bibl. Gr. III. 8. p. 210.

25. Πολύβιος) *Vossius* prae aliis adendus l. 19. ubi, quod de Polybio aetate Noster attulit, confirmatur,

26. Ὑψικράτης ὁ Ἀμισηνὸς) Cuius historici memoriam vel soli debemus Luciano. Neque is cum Hypsicrate Phoenicio historico confundendus. Recte illos discrevit *Vossius*; locus vero *Becharius* Chanaane II. 17. p. 862. qui ut unum efficeret, ex duobus, in Nostro vice Ἀμισηνὸς legendum potuit Ἑμισηνὸς.

27.

XII. Ῥητόρων δὲ, 27.) Γοργίας, ὃν ἴσως σοφιστὴν καλεῖσιν, 28.) ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. Ἰσοφῆς δὲ σοφιστὸς, ἐπιλωτῆται, ὃν φασιν ἐρωτηθῆναι τὴν αἰτίαν ἢ μακρὴ γῆρας, ἢ ὕγμων ἐν πασαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπὼν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπιμπῆσαι αὐτῇ ταῖς ἄλλων ὕσχασι.

29.)

XII. Iam ex Rhetorum ordine Gorgias, quem Sophistam nonnulli adpellant, vitam posuit anno aetatis octauo & centesimo, & quidem cibis vltro se abstinens. Hic interrogatus, qua ex causa adeo grandis esset, nec viribus languescens senectuti succumberet, respondisse dicitur: quod nunquam aliorum conuiujs sese immiscuerit

27. Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν) *Philostatus* in vitis Sophistarum l. 19. Σικελία Γοργίαν ἐν Λιοντίνῳ ἤνεγκεν, εἰς ὃν ἀναφῆται ἡ γῆρας, ὡς πρὶς πατέρα, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην.

28. ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ) Ab *Aeliano* variae hist. II. 35. γερησκῶνς ὃ μάλα vocatur; *silicernius* adpellat *Fulgentius* in expositione sermonum antiquorum pag. 171. *Silicernios* dici voluerunt senes iam incertos, quasi iam sepulcrorum suorum filices cernentes. Vnde *Cincius Almetus* historia de Gorgia Laentino scribit, dicens: qui dum iam *silicernius* finem sui temporis exspectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insulauit. Inter senes collocatur a *Tullio*, cuius locum vel ideo adscribemus, quod multos longaeuorum, in hoc libello tactos, strictim exponat. Est ille in Catone maiore, pag. 156, edit. *Elfenir*. Num igitur hunc (Sophoclem) num *Homerum*, num *Hesiodum*, num *Simonidem*, num *Stesichorum*, num, quos ante dixi, *Isocratem*, *Gorgiam*, num philosophorum principes, *Pythagoram*, *Democritum*, num *Platonem*, num *Xenocratem*, num postea *Zenonem*, *Cleantem*, aut enim, quem vos etiam *Romae* vidistis, *Diogenem* *Stoicum*, coegit in suis studiis obmutescere senectus? Ut propius Gorgiae cognoscamus aetatem, CV, annos ei adsignat *Pausanias* *Eliac*, postea. cap. 17. in fine, CVII, autem *Cicero* l. c. p. 152, de *l'antiquité*

29.) Ἰσοκράτης ἐννήκοντα καὶ
ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυ-
ρικὸν ἔγραψε λόγον. 30.)
περὶ ἐτῆ δὲ ἑνὸς Σπαρτιάταις ἑκα-
τὸν, γεγονώς, ὡς ἤσθαιτο Ἀθη-
ναίους ὑπὸ Φιλίππου 31.) ἐν τῇ
περὶ Καιρῶναιαν μάχῃ νεικη-
μένους, ποτινόμενος, τὸν Εὐριπί-
δου

miscuerit. Isocrates sexto & nona-
gesimo anno librum panegyri-
cum scripsit; nonagesimum vero
nonum auspicatus, simul ac Athe-
nienfes a Philippo in praelio Chae-
ronensi superatos cognouit, Euri-
pidis versiculum non sine animi do-

*Ierinus Maximus lib. VIII. cap. 13. centum & octo Censorinus cap.
IV. Plinius VII. 48. Philostratus p. 494. nouem (supra centum,
Suidas in voce Γοργίας, & Quintilianus Instit. III. 1.*

29. Ἰσοκράτης δὲ ἐννήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε
λόγον) Cui orationi expoliendae decem, vel, ut alii volunt, XV:
annos impendit. Adi Photium codice CCLX. p. 793. Longinum
p. 12. Vossium de imit. Poet. p. 96. Perizonium ad Aeliani XIII. II.

30. περὶ ἐτῆ δὲ ἑνὸς Σπαρτιάταις ἑκατὸν γεγονώς -- ἑξήκοντα τὸν βίον) Vitru-
XC. annos hunc vixisse nequidem dubitandum. Quum enim no-
nagesimum ageret annum, interrogatus, ut viueret? dixisse fertur,
veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum ex-
tremum, referente Seobaco serm. CXIV. fol. 508. Annos XCVIII.
quin etiam, ex aliorum placitis, centum, ei adscribit Plutarchus in
vita decem oratorum p. 837. Iunge Philostratum vit. Sophist. I. 17.
p. 506. ἀντίθαι -- ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἐτῆ, & Tullium dicto libro p.
152. Qui (Isocrates) enim librum, qui Panathenaeus inscribitur,
quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium
postea. Octauum & nonagesimum impleuisse annum Quinti-
lianus l. d. scriptum reliquit. Solutus Suidas CVI. annos ei tri-
buit, quem cum securus fuisset Daniel Nesselius, censuram experiri
debuit Cl. Reimanni in dissert. praeliminari ad commentarios
Lambecii contractos p. 97.

31. ἐν τῇ περὶ Καιρῶναιαν μάχῃ) Philostratus dicto loco: μετὰ τὰ
κατὰ Καιρῶναιαν ἑταλύντας, μὴ καρτερήσας τὴν ἀνέροισιν τῷ Ἀθηναίῳ
ποτισμαίτες.

θνον εἶχον προσηύκατο, εἰς
ἐαυτὸν ἀναφίξεν,

32.) Σιδωνίον ποτ' ἄνυ Κἀδ-
μος ἑλπιών.

καὶ ἐπειπὼν αἰ δαλύνει ἡ
Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. 33.)
Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμην-
νός ῥήτωρ, Θεῦ Καίσαρος Σε-
βαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος,
καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσῶ
φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν,
ἔζησε ταυτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ,
ἐτη ὀγδοήκοντα δύο. 34.) Πο-
τάμων δὲ, κἢ ἄδοξος ῥήτωρ, ἐτη
ὀκτὴν ἑκατόν.

XIII.

dolore pronunciatum ad seipsum
accommodauit:

*Cadmus deseruit quondam tunc moenia
Sidon,*

addito, fore, vt seruitutem Graecia
sentiret, discessit a vita. Apollodo-
rus, rhetor Pergamenus, dini Cae-
saris Augusti, quem vna cum Athe-
nodoro, Tarsensi philosopho eru-
diuit, praeceptor, eandem, quam
Athenodorus, attigit aetatem, an-
nos nimirum octoginta duos. Po-
tamon, rhetori haud incelebri,
anno nonagesimo vitam fors ade-
mit.

XIII.

32. Σιδωνίον ποτ' ἄνυ &c.) Legitur εἶχος ille Euripideus in
fragmentis fabulae, cui nomen Phrixus pag. 503, edit. Barnesi. Ad-
dantur eiusdem Bacchae v. 170. seq.

Τίς ἐν πύλαις Κἀδμου ἑκαλὲν δέμου
Ἀγνήτορος παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν
ἄπειν --- --- --- ---

33. Ἀπολλόδωρος ὁ Περγαμηνός ῥήτωρ) Vide, si libet, quae adfert
Cl. Fabricius biblioth. Gr. III. 27. p. 670.

34. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείων ῥήτορος. *Snidam* euol-
ue, & *Hesychium Milesium*, & *Seneca* Suasor. 2. pag. 656, qui
παρῆν nominis *declamatorum* adpellat. Caue misceas illum cum
Potamone Alexandrino philosopho, de quo in *Actis Philosopho-*
rum Henmannianis parte 2. pag. 330. ff. & parte 5. pag. 848. seqq.

H

35. Σα-

XIII. 35.) Σοφοκλῆς ὁ τρα-
γωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς 36.)
καταπιὼν, ἀπεπιήγη, 37.)
πέντε καὶ ἐννῆκοντα ἔτη 38.)
ἕτος ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱὸς ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ πα-
ρανοίας κρινόμενος, ἀνίγνα τοῖς
δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολων-
ῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τῷ δρᾶ-
ματος, ὅπως τὸν τῶν ὑγιαίνει,

XIII. Sophocles tragicus vates
hausto yuae acino suffocatus est,
vitaeque suae terminos quinto &
nonagesimo anno clausit. Hic a
filio Iophante sub ipsum transi-
tum ad mortem desipientiae po-
stulatus, recitavit iudicibus Oedi-
pum Coloneum, atque tam sanae
mentis se esse hac fabula declara-
uit, vt iudices ipsum ultra quam
dici

35. Σοφοκλῆς ---- ῥᾶγα σαφυλῆς) *Anthologia* III. 25. pag. 396.

Ἐσβέδης γηραιὸς Σοφίκλης, ἄνδρος αἰδῶν,

Οἶνω πὸν βάτχῃ βότρυν ἱερπτήμας.

Alii aliter narrant, & mortis causam aiunt fuisse nimium gau-
dium ob victoriam Tragicam.

36. καταπιὼν) *De glutiens*. Vide de hoc significato V.C. *Berglerum*
ad Alciphronis epistolas pag. 86.

37. πέντε & ἐννῆκοντα ἔτη) Tam diu enim Sophoclem inter
vivos numeratum fuisse, ostendit *Tan. Faber* in vitis poetarum
Graecorum τόμο X. thesauri Grononiani col. 775.

38. ἕτος ὑπὸ Ἰοφῶντος) *Cicero* de Senectute pag. 155. *Sophocles* ad
summam senectutem tragoedias fecit. qui propter studium cum rena
familiaritatem negligere videretur, & filius in iudicium vocatus esset --
tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & pro-
ximis scripserat, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quaevisseque,
num illud carmen desipientis videretur? quo recitato, sententia in-
dicum est liberatus. Addantur *Valerius Max.* VIII. 7. *Camerarius*
prolegom. ad Sophocl. p. 16. & in commentar. ad eundem Oe-
dipum Colon. p. 352.

ὡς τῆς δικαστῆς, τὸν μὲν 39.)
ὑπερθαυμάσαι, κατὰ ψηφισασ-
θαι δὲ τὸ οὖν αὐτὰς μανίαν. 40.)
Κρατῖνος δὲ, ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, ἔπειτ' ἀπὸ τοῖς ἐνενήκοντα
ἔτεσιν ἐβίωσεν. καὶ πρὸς τῷ τέ-
λει τῷ βίῳ διδάξας τὴν Πυτί-
νην, καὶ νικήσας, μετ' ἐπὶ πολὺ
ἔτελευτά. καὶ 41.) Φιλῆμων
δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρα-
τίνῳ, ἔπειτ' καὶ ἐπὶ ἑνὶ ἔτη
βίους,

dici potest admirati, filium, vt
pote male sanum, condemnarint.
Cratinus, poeta comicus, diem vi-
dit supremum septimo & nonage-
simo aetatis anno, circa exitum
vitae cum recitasset fabulam
Pytinen, eaque victor euasisset,
non multo post vitam edidit. Pa-
riter Philemon Comicus, aequae vt
Cratinus, septem & nonaginta an-
nos

39. ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen
sumum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Vitur eo
Noster. in Zeuxide pag. 579. καὶ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην. &
verae hist. lib. I. pag. 660. ἰδ' ὑπερθαυμάσας, ἔαυτός ἐν μίσει τὰ
καθ' αὐτὸν διέχευε. in apologia pro imaginibus p. 25. ἐπὶ ὑπερ-
θαυμάσειν, ἔστιν ἡ ἀποφαντικὴ ἰσχυρὸς ἐκπαύμενος. Polyaeus VIII.
§. p. 708. οἱ δὲ Περσῖνες τὴν αἰετὴν ὑπερθαυμάζει. Achilles Tatius
lib. VIII. p. 303. αὐτὸ δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν ἐτραγῳδῆσαν ἤδη --- ὑπερ-
θαυμάσαντα. Heliodorus VII. 15. p. 331. τῷ καλλῷ ὑπερθαυμάζει.

40. Κρατῖνος) Inspice *Mensis* biblioth. Atticam libro II. col. 1471.
seq.

41. Φιλῆμων) Vixisse annos XCIV. vel secundum alios CI. auctor
Suidas est, qui & risu suffocatum obisse, & mortuum in lectulo
iacentem fuisse repertum scribit. Posterius confirmatur ab *Apul-
leio* florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. *Commodum*
ille anima edita obriguerat, iacebatque incumbens toro, similis cogi-
tanti, adhuc manus volumini implexa, adhuc ei recto libro impres-

βίος, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης
 ἡμερῶν. 42.) θρασυαίμενος δὲ
 ὄντων τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ
 σῦκα κατεσθίουσα, ὥρμησε μὲν
 εἰς γέλωτα καλέσας δὲ τὸν
 οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶν ἑ
 ὁρῶν γέλωτι εἰπὼν προσδύνααι
 τῷ ὄντι αἰκράτῃ ροφεῖν, ὥσπ
 πνιγείς ὑπὸ τῷ γέλωτος, ἀπέ
 θανε. ἢ 43.) Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, ἢ
 αὐτὸς ἐκνήκοντα, ἑ ἑπτὰ ἔτη
 λέγεται βιωσά. 44.) Ἄνα
 κρείων

nos natus; in lectulo quiescens de-
 cumbebat. Qui ut conspexit
 asinum praeeparatas sibi ficus de-
 glutientem, in cachinnos effusus
 est, arcessitoque famulo, & maiori
 ac largiori cum risu asino me-
 rum sorbendum dari iusso, suffo-
 catus risu, interiit. Epicharmus
 etiam, poeta Comicus, ad septem
 & nonaginta annos vitam perdu-
 xisse dicitur. Anacreon lyricus
 vates

*sunt; sed enim iam animas vacuus, libri oblitus, & auditorii se-
 curus. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plutar-
 chus tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.*

42. θρασυαίμενος δὲ ὄντων) *Valerius Max. IX, 12. Philemonem autem
 vis risus immoderati abstulit: paratas ei ficus atque in conspectu
 positas, asello consumente, puerum, ut illum abigeret, inclamavit; qui
 cum iam comestis omnibus superuenisset, quoniam, inquit, tam tar-
 dus fuisti, da mihi nunc puerum asello. Ac protinus urbanitatem dicti
 crebro anhelitu cachinnorum profectus, senile guttur salebris spiri-
 tus praeraptavit.*

43. Ἐπίχαρμος) *Aeliano var. hist. II, 34. πάντων σφύδρα προβύτης ἀν-
 διτ. Laertius VIII. 78. annos XC. ei tribuit. comoédias illius πεν-
 set Menysius ad Helladii Chrestomath. col. 973. seqq.*

44. Ἄνακρείων) *Veterum aequae ac recentiorum testimonia, de nume-
 ro annorum morteque Anacreontis, congestit praestantissimus
 Josua Barnes in eius vita §. XL.*

κρίων δὲ ὁ τῶν 45.) μελῶν ποιητῆς, ἱζήσαν ἐτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ 46.) Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταυτ' α. 47.) Σιμωνίδης δὲ ὁ Κῆρος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

XIV. Γραμματικῶν δὲ, 48.) Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀ-
γλαῦ

vates quinque & octoginta vixit annos, sicuti & Stesichorus lyricus; at Simonides Ceius ultra nonagesimum progressus est.

XIV. Denique ex Grammaticorum classe Eratosthenes Cyrenaeus

45. ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς) Ταῦτά μιν speciatim aliquando notant lyricum carmen, ut in *Artiano* de exped. Alex. *Milib.* I. cap. 12. ὅτ' ἂν καταλογάδην, ὅτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, αἷμα' αὐτὸ ἐν μέλει ἦσθαι Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* initio orationis εἰς βασιλείαν, in catalogo *Vffenbachiano* parte 2. col. 631. & ibidem col. 633. μέλος Τρίτον, carmen est Anacreonticum, siue lyricum. De Anacreonte *Julianus* *Mikropog.* ipso exordio: Ἀνακρίοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίησεν μέλη σιμῶνα καὶ χαρίεντα. *Thaletem* ποιητὴν lyricῶν μελῶν nuncupat *Plutarchus* vita *Lycurgi* p. 41. Vnde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra *Noiter* sect. IX. p. 16. ipsum Anacreontem & statim adpellat *Stesichorum*, quem alii *λυρικὸν* vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *CL. Perizonium* ad *Aeliani* IV. 26. p. 359.

46. Στησίχορος) Videndi de eo commentatores ad *Longinum* sect. 13. *Menysius* ad *Hesych.* *Miles.* p. 193. seq. *Vossius* de poetis Graecis.

47. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κῆρος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα) Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamen descendit. *Palerio Maximolib.* VIII. cap. 7: testante. Attingisse annum LXXXIX. scribit *Suidas*.

48. Ἐρατοσθένης) Pretium operae erit *Censorium* audire, qui cap. IV. & huius aetatem, & aliorum quorundam, a *Luciano* haecenus expositorum, ad hunc modum enarrat. In quo (LXXXI. anno)

γλαῦ Κυρηαῖος, 49.) ὃν ὁ μόνον
γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
τὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλο-
σοφόν, ὃ γυμνάζειν, διὸ ὃ ὀγ-
δοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη. καὶ
50.) Λυκούργος δὲ ὁ νομοθέτης
τῶν

naeus, Aglai filius, quem non
grammaticum modo, sed & poe-
tam, & philosophum, & geome-
tram iure quis dixerit, secundo &
octogesimo anno hac vita frui de-
fuit; Lycurgus vero, Lacedae-
mo-

Plato finem vitae & legitimus esse existimavit, & habuit legiti-
mum. Hoc anno & Dionysius Heracleotes, ut vita abiret, cibo ab-
stinuit, & contra Diogenes Cynicus cibi cruditate in colicam solutus
est. Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur, & Xenocrates
platonicus, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vixe-
runt. Non pauci etiam per animi spiritum, molestus corporis su-
peratis, limitem istum transgressi sunt, ut Carneades, a quo tertio
Academia est, quae dicitur nova; vel Cleanthes, qui uno minis
contum explevit. At Xenophanes Colophonius maior annorum C.
fuit. Democritum quoque Abderitem, & Isocratem rhetoricum fere
(forlan ferunt) prope ad id aetatis pervenisse, quo Gorgiam Leon-
tinum, quem omnium veterum maxime senem fuisse, & VII. supra
C. annos habuisse censuit.

49. ὃν ὁ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν κ. θ. λ.) Ex vero hoc
ipsum elogio ornari constabit euolventibus testimonia, quae vi-
torum doctissimus, cuius memoriam laudesque excipient anni
consequentes omnes, insignis ille Fabricius biblioth. Gr. III. 18. p.
471. seq. plena manu collecta subministrat.

50. Λυκούργος) Noli mirari, hunc ultimum inter doctos Graecos heic
obtinere locum. Ipse enim Lycurgus, ut quidam Strabone lib.
X. p. 464. teste, adfirmant, cum Homero in Chio insula congres-
sus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra,
ut Plutarchus in eius vita, & Heraclides Ponticus libello de poli-
tiis Graecorum, post initium, memoriae produnt. Multos cum
nume-

τῶν Λακεδαιμονίων, πρὶν ἢ
ἐγδοήκοντα ἐτη ζῆσαι ἰσορρε-
ται.

XV. Τοσούτους ἰδυμένην
βασιλῆας, ἃ παπαιδευμένους
αἰθροῖσαι. ἐπεὶ δὲ 51.) ὑπαρχο-
μένη ἔ'ρωμαίων τινὰς, ἃ τῶν
τῶν Ἰταλίων οἰκιστῶν μα-
κροβίαν ἀναγράφαι, τὸν 52.)
52.) θῶν βυλομένων, 53.)
ἰερώ-

meniorum legislator, quinque su-
pra octoginta annos compleuisse
perhibetur.

XV. Hi fere sunt, quos colli-
gere potuimus, partim reges, par-
tim litteratos. Quandoquidem
vero promisi, me & ex Romanis,
& his qui in Italia habitarunt,
longaeuos quosdam, enarratu-
rum: eos tibi, Diis annuentibus,
praef-

numerasse annos vel inde patet, quod Spartanis per XLII. annos
praefuerit, secundum *Swidam* tomo II. p. 471. Vires eius annos
equidem non exprimit *Plutarchus*, id tamen refert, quod obierit
ἡλικίας ἑξήκοντα, ἐν 53. ἔ'βῳν ἐπὶ ἔ. παπαιδευομένων βυλομένων ἰερώ-
51.

51. ὑπαρχομένη ἔ'ρωμαίων τινὰς) Supra sectione octava.

52. θῶν βυλομένων) *Xenophon* frequenter usurpauit hanc formulam,
indicante ex eo *CL. Raphaelis* ad epist. S. Iacobi IV. 15. Est similis
in *Luciani* nostri *Timone* locus p. 155. ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢ δὲ θῶν, ἢ
ῥῶντα. *Heliodorus* VI. 9. pag. 282. & VII. 5. pag. 306. θῶν τίνοντες
extulit. *Lesbonax* oratione hortatoria p. 215. αἱ τὸν θεοῦ θῶν,
δίκην αὐτοῖς ἐπιθήσεται. Plura suppeditabunt *Hugo Grotius* ad 1.
Corinth. XVI. 7. *Rittershusius* cum ad *Salvianum* *Massil.* pag. 262.
tum in sacris lectionibus *lib. I. cap. 2. p. 5.* & *Brissonius* formula-
tum *libro I. p. 69.*

53. ἰερώται Κυντίλλας) *Henr. Stephani* thes. ling. Gr. tomo I. col. 1643.
verba sunt: *Quin etiam superlativo gradu ἰερώτατος dicitur inter-
datum esse aliquis: ut apud Lucianum in fine Macrob.* ἰερώταις
Κυντίλλας, id est δεινότητι, domuisse, aut ὑπερβείσεται, ut *Swidas* ἰερώ
significare etiam αἰς τὸν ὑπερβῆ. Atque sic etiam *Aemilius A-*
quensis,

πρώτα τε Κυρίως ἄλλα, 54.) ἐν ἄλλῃ
δηλώσωμεν λόγῳ.

praestantissime Quintille, in altero
libro indicabimus.

quensis, qui exemplari suo adscripserat : θεότατος *vel* εὐσεβέστατος, sine dubio ex thesauro illo Stephanico, quem alias frequentissime consuluit & secutus fuit. In corpore inscriptionum Grutergiano col. 680. μητρὶ εὐσεβεστάτῃ occurrit, & ὑπὸ εὐσεβεστάτῃ col. 1027, nec non φίλῳ & τρυφίμῳ εὐσεβεστάτῃ col. 460, sicuti in Latinis inscriptionibus passim apud eundem *vir pietatis sanctissimae, admirandae pietatis, praeses sanctissimus & varissimus, consul demotissimus, vir sanctissimus & piensissimus*, adhibentur in titulis illorum, qui magistratu publico functi sunt, quale officium Quintillus etiam Lucianeus gessit, cum uterque Quintillorum fratrum consul fuerit. Possis tamen hoc loco etiam reddere *maxime Quintille* : quicquid enim ingens & praeclarum est, Graecis quandoque vocatur ἡρόν, uti notant *scholia minora* ad Homeri Iliad. A. 366. auctor *Etymologici magni* in ἡρόν ἰχθύν, atque *Euchinus* ad Nic. Myrpsium de antidot. sect. I. c. 208.

54. ἐν ἄλλῃ δηλώσωμεν λόγῳ) Iste vero liber *vel* intercidit, *vel* a Luciano non est scriptus, prout rectissime censet perfectae viri eruditionis Fabricius bibl. Gr. libr. IV. parte I. cap. 16. pag. 497. Quem defectum, aliqua ex parte, supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum μακροβύτους Romanos recensuit, quemadmodum & Plinius VII. 48. & Valerius Max. libro VIII. cap. 7. ac 13. ex recentioribus vero hoc argumentum pertractavit Zuingerus in theatro vitae humanae. volumine XVII. lib. 2. pag. 2455. seqq. & Julius Barbaranus in officina, siue promtuariorum rerum electarum tomo I. titulo XXII. pag. 297. ff. edit. Venet. an. 1569.

ERRATA.

Pag. 30. in versione post *nonagesimum* adde *secundum*. P. 36. post *scriptis*, adice, *centum annos natum*. Pag. 50. in notis versu penult. lege: *annos LXXXII*. Si quae forsitan interpretant alia, ea ut B. L. ipse emendare velit, rogamus.

F I N I S.